

பாட்சிக்கனஸ்

இதழ் 3

மீனம் 2024

மார்ச்சு 1993

ஃ தோழர் நர. சண்முகதாசன்
மறைவு 3

ஃ இந்தியாவில் தேசியப்
பிரச்சினையும் சனநாயகப்
பரட்சியும் 5

ஃ தோழர் கன்சோலா
விடுதலைக்கான
அனைத்துலக இயக்கத்திற்கு
ஆதரவு 29

RAYA

87 RUE DE COLOMBES

92600 ASNIERES SUR -

- SEINE ; FRANCE

தமிழ்நாடு மார்க்சிய - லெனினியக் கட்சி இதழ்

படிப்பகம்

“நாம் ஊக்கமான சித்தாந்தப் போராட்டத்திற்காக நிற்கிறோம். காரணம், அது நமது போராட்டத்திற்கு உதவியாக கட்சிக்குள்ளும், புரட்சிகர அமைப்புகளுக்குள்ளும் அயக்கியத்தை உருவாக்கும் ஒரு ஆயுதமாக விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு கம்யூனிஸ்டும், ஒவ்வொரு புரட்சியாளனும் இந்த ஆயுதத்தை கையில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் தாராளவாதம் சித்தாந்தப் போராட்டத்தை நிராகரித்து கோட்பாடற்ற சமாதானத்திற்காக நிற்கிறது. இதன் விளைவாக உளுத்துப்போன பண்பாடற்ற மனோபாவம் தோன்றி கட்சியிலும் புரட்சிகர அமைப்புகளிலும் உள்ள சில பிரிவுகளையும் தனி நபர்களையும் அரசியல்ரீதியாகச் சீர்குலைக்கிறது”

—ஸ்டாலின்

“.....வரையறுக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளுக்காகவும், வரையறுக்கப்பட்ட குறிக்கோள்களுக்காகவும், விரும்பிய குறிக்கோளை எய்துவதற்கான வரையறுக்கப்பட்ட போராட்ட வழிமுறைகளுக்காகவும் போராடுவதனால் மட்டுமே உட்கட்சி முரண்பாடுகளைத் தீர்க்க முடியும். அன்றாட நடைமுறைக் கொள்கை, நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றில்தான் கட்சியில் உள்ள அதிருப்தியாளர்களிடம் ஒருவர் சமரசம் செய்துகொள்ள முடியும்; செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினைகள் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேறுபாடுகளைப் பற்றியதாக இருப்பின், எந்த சமரசமும் நடுவழியும் நிலைமையைக் காப்பாற்ற முடியாது. கோட்பாடுகளைப் பற்றிய பிரச்சினையில் எந்த நடுவழியும் இருக்க முடியாது. கட்சி வேலைகள் ஏதோ ஒரு அல்லது மற்றொரு கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கோட்பாடு விசயங்களில் ‘நடுவழி’ என்பது தலையில் குப்பையைத் திணிக்கும் வழி, வேறுபாடுகளைப் பூசி மெழுகும் வழி, கட்சியின் தத்துவார்த்தச் சீரழிவுக்கும், தத்துவார்த்தச் சாவுக்கும் அழைத்துச் செல்லும் வழி”

—ஸ்டாலின்

தோழர் நா. சண்முகதாசன் மறைவு

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மாவோயிஸ்ட்) தலைவர் தோழர் நா. சண்முகதாசன் இலண்டனில் பிப்பிரவரி எட்டாம் நாள் (8-2-93) மறைவு எய்தினார். அவருக்கு வயது எழுபத்து மூன்று.

1939ல் அவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்ததிலிருந்து இறுதிவரை உறுதிமிக்க கம்யூனிஸ்ட்டாக, மார்க்சிய-லெனினியத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பவராக இருந்தார்.

இலங்கை காலனிய நாடாக இருந்தபோது அங்கு உண்மையான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைக் கட்டுவதற்காக அவர் உழைத்தார். அங்கு செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்த டிராட்சிக்ய வாத்தத்துக்கு எதிராக உறுதியாகப் போராடினார். தோழர் ஸ்டாலின் தலைமையிலான சோவியத் ஒன்றியத்தை உறுதியாக ஆதரித்தார்.

குருசேவ் திரிபுவாதத்துக்கு எதிராக உலக அளவில் தொடக்கப்பட்ட போராட்டத்தில் மாவோவுடன் உறுதியாக இணைந்துநின்ற கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களில் தோழர் சண்முகதாசன் முதன்மையானவர். பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரத்தை மறுத்து பாராளுமன்ற வாத்தத்தை முன்வைத்த குருசேவ் திரிபுவாதத்துக்கு எதிராக அவர் உறுதியுடன் போராடினார்.

சீனத்தில் மாவோ தலைமையில் கலாச்சாரப் புரட்சி தொடங்கியபோது அதன் உறுதி மிக்க ஆதரவாளராக இருந்தவர்களில் முதலிடத்தில் நின்றார் தோழர் சண்முகதாசன். தோழர் மாவோவுடனும், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிற தலைவர்களுடனும் விவாதித்ததன் அடிப்படையில் "மாவோ சிந்தனைப் பதாகையை உயர்த்திப் பிடிப்போம்" என்ற பிரசுரம் ஒன்றை அவர் தயாரித்தார். இது உலகம் முழுவதும் சுற்றுக்கு விடப்பட்டு மாவோ சிந்தனையைப் பரப்புவதில் முக்கியப் பங்காற்றியது.

1976ல் மாவோ இறந்தபின் சீனத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய திரிபுவாதக் கும்பலை எதிர்ப்பவர்களிலும் அவர் முதலிடத்தில் இருந்தார். மாவோவுக்கு எதிராக அவதூறுகளை அள்ளி வீசிய அல்பேனியத் தலைவர் என்வர் ஹோஜாவை அவர் முற்ற முழுக்க அம்பலப்படுத்தினார்.

எப்போதுமே அனைத்துலக கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுடனும் இடைவிடாத தொடர்புகளை மேற்கொண்டிருந்த அவர் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் அனைத்துலக அமைப்பு ஒன்றை நிறுவுவதிலும் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

பெரு புரட்சி இயக்கத்தின் வெற்றியில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவராக இருந்த அவர் பெரு புரட்சி இயக்கத்தின் தலைவர் தோழர் கன்சோலா கைது செய்யப்பட்டவுடன் அவர் விடுதலைக்கான 'அனைத்துலக அவசர நிலைக் குழு' அமைப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றினார்.

இவ்வாறு வாழ்நாளெல்லாம்-இறுதி நாள் வரை திரிபுவாதத்துக்கு எதிராக இடைவிடாத போராட்டம் நடத்துபவராகவும், அனைத்துலக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்திலும் அதன் வெற்றியிலும் இடைவிடாத அக்கறை கொண்டவராகவும் திகழ்ந்த தோழர் சண்முகதாசன் தனது சொந்த நாட்டில் ஒரு புரட்சிக்குத் தலைமையளிக்கத் தவறிவிட்டார் எனினும் மக்களின் அன்பைப் பெற்ற செல்வாக்கு மிக்க தலைவராகவே திகழ்ந்தார்.

அவர் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவராக மட்டுமின்றி மிகப் பெரிய தொழிற் சங்கத் தலைவராகவும் திகழ்ந்தார். ஈழ மக்களிடையே சாதியாதிக்கத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தை நடத்தி அவர்களிடையே சனநாயக இயக்கத்தை வலுப்படுத்தினார். சமுதாய மாற்றத்திற்கு பலாக்காரப் புரட்சி ஒன்றே வழி என்பதை மக்களுக்கு இடைவிடாது போதித்து வந்தார். அவருடைய போதனைகள் பின்னர் உருவான குட்டி முதலாளிய, முதலாளிய தேசியவாத இயக்கங்களின் ஆயுதப் போராட்டங்களுக்கு நியாயம் வழங்கின. மக்கள்மீது அளவற்ற அன்பு கொண்டிருந்த அவர் மக்கள் மீதான எவ்வித ஒடுக்குமுறையையும் எதிர்த்து வந்தார். ஈழ மக்கள்மீது இலங்கை அரசு செலுத்திய கடும் அடக்குமுறைகளை இறுதிவரையிலும் அவர் உறுதியாக எதிர்த்தார்.

எனினும் அவர் இலங்கையில்-தனது சொந்த நாட்டில் ஒரு புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்கத் தவறியது ஏன்?

அவர் இறுதிவரை கம்யூனிசத்தின் மீதும், மார்க்சிய-லெனினிய-மாசேதுங் சிந்தனை மீதும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தார். சர்வதேச ரீதியில் திரிபுவாதத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் முன்னணியில் நின்றார். ஆனால் அதே நேரத்தில் தனது சொந்த நாட்டில் தேசியப் பிரச்சினையில் பாட்டாளிவர்க்க கொள்கைக்கு பதிலாக-மார்க்சிய-லெனினியத்திற்குப் பதிலாக அவர் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்தையே தடைமுறைப்படுத்தினார்.

இலங்கையில் ஒடுக்கும் தேசமான சிங்கள தேசத்தில் புரட்சிக்குத் தலைமையளிக் கும் பலம் வாய்ந்த பாட்டாளி வர்க்க இயக்கம் எதுவும் இல்லாத நிலையில் ஒடுக்கப்படும் தேசமான தமிழ் ஈழத் தேசத்தின் விடுதலையின் ஊடாகவே தமிழீழத்தில் சனநாயகப் புரட்சியை வெற்றிகரமாக நிறைவு செய்யமுடியும். இதுவே ஒடுக்கும் தேசமான சிங்கள தேசத்திலும் சனநாயகப் புரட்சிக்கு வழிவகுக்கும். இந்த லெனினிய அணுகுமுறைக்கு மாறாக இலங்கைப் புதிய சனநாயகப் புரட்சி என்ற ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத் திட்டத்தில் அவர் நம்பிக்கை வைத்ததன் விளைவாக இலங்கையில் எந்த தேசத்திலும் பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையிலான புரட்சி நடக்கவில்லை என்பது மட்டுமின்றி குட்டி முதலாளிய, முதலாளிய தேசியவாதத்துக்கு அவை பலியாக்கப்பட்டு சொல்லொணாத துயரங்களுக்கும் காரணமாகிவிட்டது.

தோழர் சண்முகதாசனின் வாழ்க்கை நமக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது இதுதான். ஒரு சிறந்த கம்யூனிஸ்ட் அனைத்துலக அளவில் இடைவிடாது திரிபுவாதத்துக்கு எதிராக போராடுபவராக இருக்க வேண்டும். பன்னாட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுடனும் இடைவிடாத தொடர்பு கொண்டவராகவும், புரட்சி இயக்கங்களின் ஆதரவாளராகவும் இருக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் எத்தகைய சிறந்த கம்யூனிஸ்டுக் தேசியக் கொள்கையில் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாத நோயால் பிடிக்கப்பட்டால் அவர் புரட்சியின் தலைவராக அல்ல பார்வையாளராக மட்டுமே இருக்க முடியும்.

தேசியப் பிரச்சினையும் சனநாயகப் புரட்சியும்

இந்தியாவில் கடந்த எழுபது ஆண்டு களுக்கும் மேலாக கம்யூனிஸ்டுகள் ஒரு சனநாயகப் புரட்சிக்கான திட்டத்துடன் செயல்பட்டுவந்திருக்கிறார்கள் எனினும் அவர்கள் அதில் இன்றளவும் வெற்றி பெறவில்லை. இத் தோல்விக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்பட்டபோதிலும் இந்தியாவில் தேசியப் பிரச்சினை குறித்த சிக்கல்களையும் அவற்றோடு சனநாயகப் புரட்சிக் குள்ள தொடர்பையும் அவர்கள் முற்றாக அறிந்திருக்கவில்லை அல்லது நிராகரித்தார்கள் என்பதுதான் அடிப்படையான காரணம் ஆகும். தேசியப் பிரச்சினைக்கும் சனநாயகப் புரட்சிக்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்து மார்க்சியம் மிகத் தெளிவான

கோட்பாட்டு முடிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இக்கோட்பாடுகளையும், இந்தியாவில் தேசிய-சனநாயகப் பிரச்சினைகளின் பருண்மையான உறவுகளையும் புரிந்துகொள்ளும்போதுதான் கம்யூனிஸ்டுகள் தமது தோல்வியிலிருந்து மீள முடியும்.

தேசியப் பிரச்சினைக்கும், சனநாயகப் புரட்சிக்கும் இடையிலான உறவு குறித்த கோட்பாடுகளை “பாட்டாளிவர்க்கத்தின் தேசியக் கொள்கை” (காண்க: புரட்சிக் கனல் இதழ் 2) என்ற கட்டுரையில் நாம் பார்த்திருப்பதால் தற்போது நேரடியாகவே இந்தியாவில் தேசிய-சனநாயகப் பிரச்சினை குறித்த ஆய்வுக்குள் இறங்குவோம்.

1

இந்தியா : ஒரு பஸ்தேசிய அரசு சமூகம்

அரசு சமூகம் என்பது தேசிய சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகும். தேசிய சமூகத்தில் மக்கள் ஒரு பொதுமொழியைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசு சமூகத்தில் அவ்வாறு இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இங்கு பொதுமொழி என்று குறிப்பிடப்படுவது மக்கள்பேசும் மொழியைத் தானேயன்றி அரசு திர்வாகத்தில் இருக்கும் மொழியை அல்ல.

இந்தியா ஒரு தேசிய சமூகமல்ல என்பதில் விவாதத்திற்கு இடம் இருக்க முடியாது. இங்கு பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுகின்ற வேறுபட்ட பண்பாடுகளையும், வரலாறுகளையும் கொண்ட பல்வேறு தேசிய இனங்கள் இருக்கின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே உருவான தேசிய இனம், மத்திய காலத்திலும் அதன் பின்னரும் உருவான தேசிய இனங்கள்,

சமீபத்தில் தேசிய இனங்களாக உருவாகிய, உருவாகி வருகின்ற மக்கள் சமூகங்கள் என பற்பல உள்ளன.

உதாரணமாக தமிழ் தேசிய இனம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்னரே உருவான மிகப் பழமையான தேசிய இனம். தெலுங்கு, கன்னடம், மராத்தி, குஜராத்தி, ஒரியா, வங்காளி, மலையாளம், பஞ்சாபி, அசாமி, காஷ்மீரி போன்றவை மத்திய காலத்திலும் அதன்பின்னரும் உருவான தேசிய இனங்கள். எவ்வாறாயினும் இவை எல்லாம் வளமான, வளர்ச்சியடைந்த மொழியையும் இலக்கியங்களையும் கொண்டுள்ள தேசிய இனங்களாகும். இவை எல்லாம் மைய அரசின் கீழான மொழிவழி மாநிலங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருப்பினும், மைய அரசு இவற்றின் தேசியத் தகுதியை அங்கீகரிக்கவில்லை. இவற்றின் மொழிகள் பிரதேச மொழிகள் என்றே குறிப்பிடப் படுகின்றன. இவற்றின் பிரதேச எல்லை களை மைய அரசு அம்மக்களின் சம்மதம் இன்றியே மாற்றியமைக்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இவை தவிர வட இந்தியாவில் இருக்கும் உத்திரப்பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், பீகார் போன்ற பெரிய மாநிலங்கள் மொழி வழியில் அமைக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் அல்ல. அதே போல் வடகிழக்கு இந்தியப் பிரதேசங்களும் மொழிவழி நிர்வாக அமைப்புகளாகப் பிரிக்கப் பட்டவை அல்ல. இவற்றில் எண்ணற்ற தேசிய இனங்களும், தேசிய இனங்களாக உருவாகி வரும் மக்கள் சமூகங்களும் உள்ளன. அவற்றில் பல வளர்ச்சியடைந்த மொழியையும், இலக்கியங்களையும் கொண்டுள்ள தேசிய இனங்களாகும். எனினும் அவற்றை மொழிவழி மாநில நிர்வாக அமைப்புகளாகக் கூட மைய அரசு அனுமதிக்கவில்லை. மிகக்கடுமையான மக்கள் போராட்டங்களுக்குப்பின் மணிப்பூரி, திரிபுரா, மேகாலயா நாகாலாந்து, மிஜோ போன்ற மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள துடன் மணிப்பூரி, நேபாளி, கொங்கணி மொழிகளுக்குப் பிரதேச மொழித் தகுதி அரசியல் சட்டத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. மணிப்பூரி மக்கள்தொகை எட்டு இலட்சம், நாகாலாந்து மக்கள்தொகை எட்டு இலட்சம்.

மிஜோராம் அய்ந்து இலட்சம். கொங்கணிகள் 15 இலட்சம். நேபாளிகள் பதினான்கு இலட்சம். இவற்றில் மணிப்பூரியும் நேபாளியும் வளர்ச்சியடைந்த மொழிகள். நாகாலாந்தில் தற்போதுதான் பொதுமொழி ஒன்று (நாக்மிஸ்) உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. எனினும் இவர்களுடைய கடுமையான போராட்டங்களினால் தனி மாநிலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றை விட பன்மடங்கு மக்கள்தொகை கொண்ட வளர்ச்சியடைந்த மொழியையும் இலக்கியங்களையும் கொண்டுள்ள பற்பல மக்கள் சமூகங்கள் வடஇந்தியாவில் மாநிலத் தகுதி கூட மறுக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் உள்ளன.

உத்திரப்பிரதேசத்தில் மைதிலி, கடிபோலி மொழிகள் பேசும் மக்கள் தனித்தனி மாநிலங்களாக அமையும் தகுதி படைத்தவர்கள் என்று தினமணி (13-9-92) எழுதுகிறது. போஜ்புரி, மைதிலி, மகதி மொழி பேசும் மக்கள் 160 இலட்சம் பேர் பீகாரில் உள்ளனர். மேலும் பிலி மொழி பேசுவோர் 52 இலட்சம், முண்டாரி மொழி பேசுவோர் 12 இலட்சம், கோண்டி மொழி பேசுவோர் 53 இலட்சம், குருக்மொழி பேசும் ஓராக்கள் 17 இலட்சம், காரிபோலி பேசும் மக்கள் 16 இலட்சம், ஹோண்டி பேசுவோர் 10 இலட்சம், போடோக்கள் 6 இலட்சம், தோக்கிரிகள் 13 இலட்சம், கோர்காலியர்கள் 14 இலட்சம், துளுவர்கள் 11 இலட்சம், சுந்தால் மொழி பேசுவோர் இரண்டு கோடி (I.E. 3-12-'92) என எண்ணற்ற தனித்தனியான மொழியையும் பண்பாட்டையும் கொண்டுள்ள மக்கள் சமூகங்கள் வடமாநிலங்களில் உள்ளன. வட மாநிலங்களில் குறைந்தபட்சம் இரண்டு டஜன் மொழிகள் தேசிய மொழிகளாக அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும் என்று ஒருமுறை ராசுல சாங்கிருத்தியாயன் கோரினார் என்பது அங்குள்ள தேசிய இனங்களின் எண்ணிக்கையைப் புரிந்துகொள்ள உதவுவதாகும். ஆனால் நாகா, மிஜோ, மணிப்பூரிகளைவிட அதிகமான மக்கள் தொகை கொண்ட மிகப் பல மக்கள் சமூகங்கள் தேசிய இனங்களாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை என்பது மட்டுமின்றி அவற்றுக்கு மாநில நிர்வாகத் தகுதி கூட தரப்படவில்லை.

எனினும் தங்கள் மொழிகளுக்கு அரசியல் சட்டத் தகுதி கோருவது, மாநில நிர்வாகத் தகுதி கோருவது, தேசிய விடுதலை கோருவது என்ற வடிவில் வெவ்வேறு அளவில் இந்த மக்கள் சமூகங்களில் கோரிக்கைகளும் போராட்டங்களும் தற்போது எழுந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு இந்தியா பழமையான வளர்ச்சியடைந்த பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சமீபத்தில் தேசிய இனங்களாக வளர்ச்சியடைந்த, வளர்ச்சியடைந்து வருகின்ற எண்ணற்ற மக்கள் சமூகங்களையும் கொண்ட ஒரு பெரிய பல்தேசிய அரசு

சமூகமாக இருக்கிறதேயன்றி தேசிய சமூகமாக இல்லை.

இவ்வாறு வேறுபட்ட வளர்ச்சி மட்டங்களுடனும், வரலாறுடனும், கலை, இலக்கிய, பண்பாட்டுடனும் திகழும் தேசிய இனங்கள் அனைத்தும் முழுமையான நவீனத் தேசங்களாக வளரும் நிகழ்ச்சிப் போக்கில்-வரலாற்றுக் கட்டத்தில் இருக்கின்றன. இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கின் வரலாற்றுக் கட்டத்தின் நிறைவின் ஊடாகவே இந்தியாவில் சனநாயகப் புரட்சி வெற்றியடைய முடியும்.

2

இந்தியப் பல்தேசிய அரசு சமூகத்தில் ஒடுக்கும் தேசிய இனம் உள்ளதா?

இந்தியாவில் உள்ள அனைத்துத் தேசிய இனங்களுக்கும் அவற்றின் தேசியத் தகுதியும், அரசரிமையும் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. பலவற்றிற்கு மாநிலத் தகுதி கூட மறுக்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய உரிமைகளுக்கான கோரிக்கைகள் அனைத்தும் பிரிவினைவாதம், தேசத் துரோகம் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு கடுமையாக ஒடுக்கப்படுகின்றன. இந்தி மட்டுமே ஒரே ஆட்சி மொழி என்று திணிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவையெல்லாம் அனைத்து தேசிய இனங்களையும் அடிமை தேசிய இனங்களாக்கும் கடுமையான ஒடுக்குமுறைகளாகும். அவ்வாறாயின் இங்கு ஒடுக்கும் தேசிய இனம் உண்டா? இந்தி ஒடுக்கும் தேசிய இனமாக இருக்கிறதா என்ற கேள்வி இயல்பானதாகும்.

இந்தி ஏறத்தாழ 27% மக்களால் பேசப்படும் மொழி என்றும், உலகில் மிக அதிகமான மக்களால் பேசப்படும் முதல் அய்ந்து மொழிகளில் இந்தியும் ஒன்று என்றும், இந்தி பேசும் பகுதியின் எல்லைகள் மேற்கில் சிந்து-பஞ்சாப் மாநிலங்கள், தெற்கில் குஜராத்-மராட்டிய மாநிலங்கள், கிழக்கில் ஒரிசா-வங்காள மாநிலங்கள், வடக்கில் காஷ்மீர்-நேபாளம் என்றும் தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு

வரும் பிரச்சாரத்தாலும் இக்கேள்வி எழுவது இயல்பானதே.

ஆனால் உண்மை இதற்கு மாறானது. இந்தி பேசும் பகுதி எனக் கூறப்படும் மாநிலங்களில் பேசப்படும் மொழிகள் மிகவும் பலவாகும். கிழக்கு பஞ்சாப், மேற்கு உத்திரப் பிரதேசம், மேற்கு மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய பகுதிகளில் வழங்குவது கனோஜ், புந்தேவீ, பிரஜ்பாஷா எனும் மொழிகளாகும். டெல்லியில் பேசப்படும் மொழி ஹந்தாவி அல்லது டெல்வி என்று அழைக்கப்படுகிறது. மேற்கு டெல்லியில் ஜாடு அல்லது பங்காது எனும் மொழி வழங்குகிறது. வடக்கு உத்திரப் பிரதேசத்தில் வழங்கும் மொழி பிரதேச ஹிந்துஸ்தானி எனப்படுகிறது. மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஹால்பி, கோண்டி, பிளி முதலான மொழிகள் வழங்குகின்றன. கோசலைப் பகுதியில் அவதி அல்லது பைஸ்வரி, பகேலி, சட்டிஸ்கரி ஆகிய மூன்று மொழிகள் வழங்குகின்றன. பீகாரில் மகத மொழிகள் என்று அழைக்கப்படும் போஜ்புரி, மகதி, மைதிலி ஆகிய மொழிகள் வழங்குகின்றன. ராஜஸ்தானில் ராஜஸ்தானி, மேவாரி, மாலவி ஆகிய மொழிகள் உள்ளன. ஹரியானாவில் ஹரியான்வி என்ற மொழி வழங்குகிறது.

இவ்வாறு வெவ்வேறு மொழிகள் பேசும் பகுதிகளை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்தே இந்தி பேசும் பகுதி என்று கூறுகிறார்கள். அதற்கு வசதியாக பஞ்சாப், மேற்கு உத்திரப் பிரதேசம், டெல்லி, வடமேற்கு உத்திரப் பிரதேசம், மேற்கு மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய பகுதிகளில் பேசப்படும் மொழிகளையெல்லாம் சேர்த்து மேலை இந்தி என்றும், கோசலை பகுதியில் பேசப்படும் மொழிகளையெல்லாம் சேர்த்து கீழை இந்தி என்றும், அதிலும் டெல்லிப் பிரதேசத்தில் பேசப்படும் மொழிகளுக்கு ஹாரிபோலி இந்தி என்று தனியாகவும் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். பீகார், ராஜஸ்தான் மாநிலங்களில் வழங்கும் மொழிகளுக்கு அப்படி எந்தப் பெயரையும் வைக்க வில்லையென்றாலும் அவற்றையும் இந்திப் பிரதேசங்களில் சேர்த்துவிட்டார்கள்.

அதோடு நிற்கவில்லை. கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இப்பகுதிகளில் வெவ்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களையெல்லாம் இந்திமொழி இலக்கியங்கள் என பட்டியலிட்டு இலக்கிய வரலாறு எழுதியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாகக் கூறுவதெனின் சண்டபாரதராய் என்பவர் எழுதிய பிரிதிவிராஜ் ரசாவ் என்ற இலக்கியம் பிரஜ்பாஷாவிலும், ராஜஸ்தானியிலும் எழுதப்பட்டது. சுரதசாவின் இலக்கியங்கள் பிரஜ்பாஷாவில் எழுதப்பட்டவை. மத்திய காலத்தின் மாபெரும் கவிஞரான துளசிதாசர் எழுதிய புகழ்பெற்ற இலக்கியங்கள் அவதி மொழியில் எழுதப்பட்டவை. கபீரின் இலக்கியங்கள் அவதி மொழியிலும் பிரஜ்பாஷாவிலும் எழுதப்பட்டவை. இலக்கிய வரலாற்றில் இவையெல்லாம் இந்தி இலக்கியங்கள் என்றே பட்டியலிடப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் போஜ்புரி, மைதிவீ, மகதி, கார்வாலி, குமவுளி மொழி இலக்கியங்களும் இந்தி இலக்கியங்களாகவே காட்டப்படுகின்றன.

இந்திமொழி பேசும் மக்கள்தொகை குறித்தும், அதன் தொன்மை குறித்தும் வரப்பெற்று வரும் பொய்மைகளை அறிய அம்மொழி தோன்றிய வரலாற்றை அறிவது இன்றும் உதவக் கூடியதாயிருக்கும்.

இந்தி என்று இன்று வழங்கப்படும் மொழி 18-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை

இந்தியாவில் எங்கும் வழங்காத மொழியாகும். மொகலாயர், ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் பரவியிருந்த இசுலாமிய, கிருத்துவ மத ஆதிக்கங்களுக்கு எதிராக மீண்டும் இந்து மதத்தை நிலைநிறுத்தச் செய்வதற்காக உருவான மதவாத இயக்கங்களுடன் இணைந்து 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து இந்துஸ்தானியை சமக்கிருதமயமாக்கி உருவாக்கப்பட்ட மொழியே இன்றைய இந்தியாகும்.

மொகலாயர்கள் ஆட்சியில் பாரசீகமொழி நீதி, நிர்வாக மொழியாக இருந்ததால் மொகலாய பிரபுக்களும், உயர்சாதி இந்துக்களும் பாரசீகமொழியை விரும்பிக் கற்றனர். இதனால் உள்ளூர் மொழிகளில் சமக்கிருத, பாரசீகச் சொற்கள் கலந்து இந்துஸ்தானி என்ற ஒரு புதுமொழி உருவாகி டெல்லிப் பகுதியில் வழங்கத் தொடங்கியது. அதிகமாக பாரசீக மொழிச் சொற்கள் கலந்தும், பாரசீக எழுத்து வடிவிலும் எழுதப்பட்ட இந்துஸ்தானியை உருது என்றும், சமக்கிருத சொற்கலப்பு அதிகமாகவும், சமக்கிருத எழுத்துவடிவிலும் எழுதப்பட்ட இந்துஸ்தானியை இந்தி என்றும் வழங்கலாயினர். (இந்தி என்பது சமக்கிருத எழுத்து வடிவிற்கான பெயர் என்று குறிப்பிடுகிறார் நேரு) எனவே உருது, இந்தி என்று இருவேறு பெயர்களில் வழங்கப்பட்ட இந்துஸ்தானி மொழிக்கு சொற்கலப்பு அளவிலும், எழுத்து வடிவிலும் வேறுபாடு இருந்ததன்றி இலக்கண அமைப்பில் வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. இந்தி என்றும் உருது என்றும் வழங்கப்பட்ட இந்துஸ்தானி இருவகை பேச்சு வழக்குகளாக 18, 19-ம் நூற்றாண்டுகளில் டெல்லிப் பகுதியிலிருந்து வடஇந்திய நகரங்கள் பலவற்றிற்கும் பரவியது. மொகலாயர்களின் நீதி, நிர்வாக அமைப்புகள் வடஇந்தியாவின் பல நகரங்களிலும் நிறுவப்பட்டதைத் தொடர்ந்தே இப்பரவல் ஏற்பட்டது.

மொகலாயர்கள் ஆட்சிக்குப்பின் பாரசீக மொழி ஆட்சித்தகுதி இழந்து உருது நீதிமன்ற மொழியாகியது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலத் துடன் உருதுமொழியும் கல்வி, நீதி மொழி

யாக நீடித்தது. இந்து-முசுலீம் என்ற பேதம் இன்றி அப்போது எல்லோரும் உருது கற்றுக்கொண்டிருந்தனர். உருது கற்பது என்பது பாரசீக எழுத்திலான இந்துஸ்தானியைக் கற்பதன்றி வேறல்ல.

ஆனால் பாரசீக எழுத்துகளில் எழுதுவது என்பது இந்துப் பார்ப்பன-காயஸ்த உயர்சாதி அறிவாளிகளுக்கு ஒரு மத கவுரவப் பிரச்சினையாகியது. எனவே இந்து மத உயர்சாதி அறிவாளிகள் சமக்கிருத எழுத்துக் கான பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினர். 1872ல் வேதகால சமுதாய இலட்சியங்களையே தமது கொள்கையாகக்கொண்ட ஆரிய சமாஜிகளும், இந்து மதத்தில் சில சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் எனக் கோரிய பிரம்ம சமாஜிகளுமாகிய இந்து மதவாதிகள் இந்தியை—தேவநாகரி எழுத்துவடிவிலான மொழியைத் தமது மதவாதப் பிரச்சாரத்திற்கான மொழியாக்குவது என்று தீர்மானித்தனர். 1901ல் தேவநாகரி எழுத்து வடிவிலான (இந்தி) மொழி அதன் ஆதரவாளர்களின் போராட்டத்தால் நீதிமன்ற, கல்வி மொழியாக ஏற்கப்பட்டது. ஆரிய சமாஜிகள் தேவநாகரி எழுத்துவடிவிலான இந்துஸ்தானியிலிருந்து அதாவது இந்தியிலிருந்து அரபு, பாரசீகச் சொற்களை முற்றாக நீக்கி அதிகப்பட்ச அளவுக்கு சமக்கிருத சொற்களைக் கலந்து புதிய இந்தியை உருவாக்கினர். அதற்கு ஆரிய பாஷை என்றும் பெயரிட்டனர். இவ்வாறு புதிதாக சமக்கிருதமயமாக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட இந்தியைத் தமது அதிகாரப்பூர்வமான அமைப்பு மொழியாக்கியதுடன் அதற்குக் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவி பாட நூல்களையும் வெளியிட்டனர். 1905ல் நிறுவப்பட்ட பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தில் புதிய இந்தி முக்கியஇடம் பெற்றது. பனாரஸ் பல்கலைக்கழகம் மத்தியப் பிரதேசம், உத்திரப் பிரதேசம், இராஜஸ்தான், பீகார் மாநிலங்களில் (இப்பகுதிகள் பண்டைக்காலத்தில் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்ததும், ஆரிய வர்த்தம் என்று அழைக்கப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது) நகர்ப்புறங்களில் உள்ள பார்ப்பன, காயஸ்த உயர்சாதியினரின் படித்த வர்க்கம் கூடுவதற்கான இடமாக

இருந்தது. இவ்வாறு ஆரிய சமாஜிகளாலும், இந்து மேல்தட்டு சாதி, வர்க்கப் படிப்பாளிப் பகுதியினராலும் இந்துஸ்தானியை முற்றிலும் சமக்கிருதமயமாக்கி இந்து மதவாத மொழியாக உருவாக்கப்பட்ட மொழியே இன்றைய இந்தி. அதுதான் இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் இந்தியாவின் ஒரே ஆட்சிமொழியாக திணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்துஸ்தானி இந்து-முசுலீம் ஒற்றுமைக்கான மொழியாக இருக்கும் என்று கூறி அதை ஆட்சிமொழியாக்க வேண்டும் என்று கூறியவர்களுக்கு அது பாமரர் மொழி, ஆட்சிமொழியாகத் தகுதியற்ற மொழி என்று கூறி நிராகரித்த உண்மை இந்துஸ்தானியும் இன்றைய இந்தியும் வெவ்வேறு மொழிகள் என்பதையும், இந்தி, இந்து மேல்தட்டு வர்க்க, சாதி படிப்பாளிப் பகுதியினரின் மொழி என்பதையும் மேலும் விளக்கும்.

1961 மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின் படி இந்தியாவில் இந்தி பேசும் மக்கள் 14 கோடிப் பேர் அதாவது 27% பேர் என்று கூறுவது முற்றிலும் மோசடியாகும். 1973ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட அரசு ஆவணம் ஒன்று (The Gazette of India vol. I) இந்தப் பதினான்கு கோடிப் பேரிடம் நான்கு கோடிப் பேர்தான் இந்துஸ்தானி பேசுகின்றவர்கள் என்றும் அந்த நான்கு கோடியிலும் இரண்டு கோடிப் பேர் உருது பேசுகின்றவர்கள் என்றும் புள்ளி விவரம் தருகிறது. இவ்வாறிருக்க சமக்கிருதமயமாக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட இந்தி பேசுவோர் எவ்வளவு பேர் இருக்க முடியும்?

இந்தியை அரசியல் சட்டத்தில் ஒரே ஆட்சி மொழி என அறிவித்த பின்னர் இந்து மேல் சாதி-வர்க்க ஆதிக்கவாதிகள் மக்களின் பின்தங்கிய நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வட இந்தியா முழுவதும் இந்தியை மாநில ஆட்சி மொழியாகவும் கல்வி, அலுவலக மொழியாகவும் திணித்துவிட்டு வடஇந்தியா முழுவதும் பேசப்படும் மொழி இந்தி மொழிதான் என்பதாக கணக்கு காட்டுகிறார்கள். ஆனால் இந்தி ஆட்சி

மொழியாக்கப்பட்டிருக்கும் அரியானா, உத்திரப்பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், பீகார் போன்ற அனைத்து மாநிலங்களிலும் மேலதட்டு வர்க்க, சாதியினரின் மொழியாகவன்றி இந்தி,

மக்கள் மொழியாக இல்லை என்பதே உண்மையாகும்.

இந்திலையில் இந்தி தேசிய இனம் இருக்கிறது என்றும் அது ஒடுக்கும் தேசிய இனமாக இருக்கிறது என்றும் கூறமுடியுமா?

3

இந்தியத் 'தேசமும்' தரகு முதலாளித்துவ - பார்ப்பனிய சக்திகளும்

இந்தியத் தேசம், இந்தியத் தேசிய ஒருமைப்பாடு, பாரத தேசம் என்ற கூச்சல்கள் இடைவிடாது நமது செவிகளைத் தாக்கும் வண்ணம் எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன.

பல்தேசிய அரசுசமூகமான இந்தியாவை ஒரு பழமைவாய்ந்த தேசம் எனக் காட்டும் முயற்சியில் முவாயிரத்து அய்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் சிந்துவெளியில் இருந்த ஆரிய இனக்குழு தலைவன் ஒருவன் பெயரால் பாரத தேசம் என்று பெயரிட்டு அரசியல் சட்டத்திலும் பொறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்தியா ஒரு தேசிய சமூகம் அல்ல என்பது மட்டுமின்றி அது ஒரு அரசு சமூகமாகக்கூட இன்றைய எல்லைகளுடன் 1947க்கு முன் இருந்தது இல்லை என்பது தான் வரலாற்று உண்மையாகும்.

பிரிட்டிஷ் காலனிய காலத்துக்கு முன் இந்தியாவில் இருந்த மிகப் பெரிய பேரரசுகள் அசோகப் பேரரசு, துக்ளக் பேரரசு, ஔரங்கசீப் பேரரசு ஆகியவையே. இப்பேரரசுகள்கூட இந்தியாவின் இன்றைய பகுதிகள் அனைத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை. அசாம் மற்றும் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களும், தென்னிந்தியாவின் சில பகுதிகளும் இப்பேரரசுகளுக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லை. இந்திய வரலாற்றில் இப்பேரரசுகளின் காலமும் மிகக் குறுகியதே. மற்ற பேரரசுகள் வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளிலோ, தென்னிந்தியாவின் சில பகுதிகளிலோ மட்டுமே இருந்தன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இன்றைய இந்தியப் பகுதிகளுடன் இலங்கை, பர்மா, மாகிஸ்தான், பங்கலாதேஷ், தேபான், சூடான், கித்திப் குவீஸ் நாடுகளும் சேர்ந்தே

இந்தியாவாக இருந்தது. அசோகர், ஔரங்கசீப், பாபர், அக்பர், குஷானர் பேரரசுகளில் ஆப்கானிஸ்தானமும் இருந்தது. பிரிட்டிஷுக்கு முந்திய எந்தப் பேரரசிலும் அசாம் மற்றும் வடகிழக்குப் பிரதேசங்கள் இருக்கவில்லை. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் கூட நேரடி ஆட்சியில் இருந்த பகுதி பிரிட்டிஷ் இந்தியா என்றும் 'சமஸ் தானப் பகுதிகள்' சமஸ்தான இந்தியா என்றும் பிற ஏகாதிபத்தியங்கள் கீழ் இருந்த பகுதிகள் பிரெஞ்சு இந்தியா, டச்சு இந்தியா, போர்ச்சுகல் இந்தியா என்றுமே இருந்து வந்தன.

எனவே 1947க்குப் பிந்திய இன்றைய இந்திய நாடு அதற்குமுன் எப்போதுமே இன்றைய எல்லைகளுடன் கூடிய அரசு சமூகமாகக்கூட இருந்ததில்லை. உண்மை இவ்வாறிருக்க இந்தியா ஒரு பழம்பெரும் தேசிய சமூகம் எனக் காட்டும் முயற்சியில் தரகு முதலாளித்துவ-பார்ப்பனிய சக்திகள் கூட்டாக ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு இந்தியாவை ஒரு தேசிய சமூகமாகக் காட்டுவது வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக அவசியப்படுகிறது.

தரகு முதலாளிகளைப் பொருத்தவரை அவர்கள் ஏகாதிபத்தியங்களுடன் கூடித் குலாவிக்கொண்டிருக்கும் வர்க்கம். இவர்களுக்கு நாட்டு நலன், மக்கள் நலன் என்பதைவிட தமது பணப் பையின் நலன் தான் எப்போதும் முக்கியமானது.

1857ல் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நடைபெற்ற, முதல் இந்திய சுதந்திரப் போர் என்று அழைக்கப்படும் மாபெரும் கிளர்ச்சி எழுச்சியில் விவசாயிகளும் படை வீரர்களும்

பெருமளவில் பங்குபெற்றனர். அவர்களோடு திலப்பிரபுத்துவ மன்னர்களும் கூட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் பெரும் பணக்கார வணிகர்களும், லேவாதேவிக்காரர்களும் இதில் கலந்து கொள்ளவில்லை என்பது மட்டுமின்றி ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு நிதி உதவியும் செய்துகொண்டிருந்தனர். சேட்டுகளும், தாசூர்களும் அப்போது ஏகாதிபத்திய கம்பெனிகளுடன் கூடிக்குலாவிக் கொண்டிருந்ததை வரலாறு கூறுகிறது.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்குத் தரக்களாய் செயல்பட்ட பெரும் வணிகர்கள், லேவாதேவிக்காரர்களில் பெரும்பாலோர் பனியாக்கள், மார்வாரிகள், நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகள். இவர்கள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு உள்நாட்டில் மட்டுமின்றி அரபு, ஆப்பிரிக்கா, சீனா, இலங்கை, பர்மா, தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும், யூட்டான், நேபாள், சிக்கிம் பிரதேசங்களிலும்கூட ஏஜெண்டுகளாகவும் தரக்களாகவும் செயல்பட்டார்கள். தரகு முதலாளியான டாடா, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்காக சீனாவில் அபின் வியாபாரம் செய்ததையும் பின்னர் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்திற்காக எத்தியோப்பாவிற்கு ஆயுதங்கள் வாங்கி விற்கும் ஏஜெண்டாகச் செயல்பட்டதையும் அனைவரும் அறிவர்.

இந்த லேவாதேவி, வணிகக் கும்பலைச் சேர்ந்த தரக்கள்தாம் பின்னர் ஏகாதிபத்தியக் கூட்டுடன் இந்தியாவின் தொழில் துறையில் இறங்கினர். ஏகாதிபத்தியத்தைச் சார்ந்து இவர்கள் தொடங்கிய தொழில்கள் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு மற்றொரு வகையில் கொள்ளை இலாபம் ஈட்டித் தரும் தொழில்களே என்பதால் அவர்களுடைய தரகுத் தன்மை மாறிவிடவில்லை. இவர்களுடைய நலன் எப்போதும் நாட்டு நலன், மக்கள் நலன்களுடனன்றி ஏகாதிபத்தியங்களுடனேயே பிணைக்கப்பட்டிருந்தது.

தொழிந்துறையில் இறங்கிய முதல் வகையினர் ஜுஜுபாய், டாடாக்கள். இவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இயந்திரங்களைக் கொண்டு தொழில்கள் தொடங்

கினர். மார்வாரிகள் நாடு முழுவதும் வணிகர்களாகவும், வட்டிக்கடைக்காரர்களாகவும் பேங்கர்களாகவும் பரவி இருந்தனர். தொழிந்துறையில் இறங்கிய இரண்டாம் வகையினர் பிர்லா, சிங்கானியா, தாபர்கள் போன்ற மார்வாரிகள். இவர்கள் முந்திய வர்களைப்போல அந்த அளவுக்கு வெளி வணிகத் தொடர்பு கொண்டவர்களாக இல்லை. அதே நேரத்தில் வட மாநிலங்கள் முழுவதும் சிறிய பெரிய வணிகர்களாக இருந்தவர்கள் இவர்களே. தொழிந்துறையில் இறங்கிய மூன்றாவது வகையினர் நிலப்பிரபுத்துவ, வட்டித் தொழில் வர்க்கங்களிடமிருந்து தோன்றிய கோயாங்கோ, பாங்கூர் போன்றவர்கள். இவ்வாறு தோன்றிய தரகு முதலாளிகளில் மிகப் பெரும்பாலோர் இந்து மேல்தட்டுச் சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் யாவரும் ஏதேனும் ஒரு தேசிய இனத்துடன் கட்டுப்பட்ட சந்தை கொண்டவர்களாக இல்லை. மாறாக அனைத்திந்தியச் சந்தை கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய சந்தைநலன் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு அனைத்திந்திய ஒற்றுமை பாதுகாக்கப்படுவது அவசியமாக இருந்தது.

இதற்கு மாறாகப் பார்ப்பனிய சக்திகள், பார்ப்பன - சத்திரியக் கூட்டின் மூலம் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சாதிமுறை சமுதாய அமைப்பையும், அதில் தமது தலைமையாதிக்கத்தையும், ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கையையும் இந்தியா முழுவதும் கட்டிக்காத்து வந்துள்ளனர்.

இதுவரை ஆட்சியில் இருந்து வந்துள்ள எல்லா மன்னர்களுமே, அவர்கள் சிற்றரசர்களாயினும் சரி, பேரரசர்களாயினும் சரி, இந்து மதத்தவராயினும் சரி, வேற்று மதத்தவராயினும் சரி; இந்நாட்டவராயினும் சரி படையெடுத்துவந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றியர்களாயினும் சரி எல்லோருமே பார்ப்பனர்களுடன் சேர்ந்து இந்து வர்ண-சாதி தர்மத்தையும் அதில் பார்ப்பனியத் தலைமையாதிக்கத்தையும் ஒட்டுண்ணித்தனத்தையும் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்கள். வர்ண-சாதி தர்மத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பேற்ற மன்னர்கள் குத்திரர்களிலிருந்து

வந்தவராயினும் அந்நியராயினும் அவர்களை சத்திரியர்களாக ஆக்கினர் பார்ப்பனர். வர்ண-சாதி தர்மத்தைப் பாதுகாப்பதில் மௌரியர் ஆட்சியிலிருந்து நிலவிய குப்தர், குஷானர், சாத்வாகனர், சுல்தானியர், முகலாயர், மராட்டியர், விஜயநகர அரசர்கள், சேர, சோழ, பாண்டியர்கள், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் வரையாரும் விதிவிலக்காயில்லை.

மொகலாயர்களும், பிரிட்டிஷ்காரர்களும் வேற்றுமத்தவர்தாம் எனினும் இந்து வர்ண - சாதிமுறையைப் பேணுவதில் அக்கறை குறைந்தவர்களாய் இல்லை.

சுல்தான்கள் ஆட்சியில் இசுலாம் மதத்திற்கு மாறிய குத்திரர்கள் தொடர்ந்து குத்திரர்களாகவே மதிக்கப்பட்டார்கள். ஷாஜகான், வேதங்களும் கீதையும் குரான் போலவே இறை வழங்கிய மறைகள் எனக் கூறி மொழி பெயர்த்துப் பரப்பினார். தனது ஆட்சியில் இருந்த அதிகாரிகளில் நான்கில் ஒருவரை இந்து இருபிறவி சாதிகளிலிருந்து நியமித்தார். ஒரளங்கசிப் ஆட்சியில் இந்த எண்ணிக்கை மூவரில் ஒருவராக உயர்ந்தது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இதற்கு சற்றும் குறைந்ததாக இல்லை. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் சாதிக் கோர்ட்டுகளை (1767ல்) நிறுவினார். மனு நூல் 1794ல் இந்துச் சட்டம் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

சமக்கிருதத்தில் இருந்த தர்ம சாத்திரங்கள் — இந்துச் சட்ட நூல்கள் — அனைத்தும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நீதிபதிகளுக்கும், வழக்குரைஞர்களுக்கும் வழிகாட்டும் நூல்களாகத் தரப்பட்டன. பார்ப்பனச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த பார்ப்பன அறிவாளிகள் நீதிமன்றங்களில் நியமிக்கப்பட்டனர். மிகுஉயர் அதிகாரிகளைத் தவிர அடுத்தமட்ட அதிகாரிகள் பெரும்பாலும் பார்ப்பனர்களாகவே நியமிக்கப்பட்டனர்.

இவ்வாறு கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆட்சியாளர்களுடன் கூட்டமைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து சாதியாதிக்கச் சமூக அமைப்பையும் அதில் தமது தலைமையாதிக்க ஒட்டுண்ணி

வாழ்க்கையையும் பாதுகாத்து வந்துள்ள பார்ப்பன சக்திகளுக்கு இனியும் தொடர்ந்து அதைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள இந்து மதமும் அதன் அடிப்படையிலான இந்திய ஒற்றுமையும் பாதுகாக்கப்படுவது அவசியமாக இருந்தது.

மொழிவழி அமைந்த மக்கள் சமூகங்கள், தேசிய இனங்கள் எழுச்சியுற்று அரசரிமை பெற்ற நவீனத் தேசங்களாக அமைந்து விடுமானால் அதில் ஒன்றுபட்ட இந்திய அரசியல் அமைப்பு மட்டுமல்ல இந்துப் பார்ப்பனிய மதமும் புதைகுழிக்குச் சென்று விடும். அது அனைத்து இந்தியச் சந்தை கொண்ட தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தையும் இந்துப் பார்ப்பனிய சக்திகளையும் புதைகுழிக்கு அனுப்பிவிடும். எனவேதான் தரகுமுதலாளித்துவ சக்திகளும், பார்ப்பனிய சக்திகளும் இடைவிடாது இந்தியத் தேசம், இந்தியத் தேசிய ஒருமைப்பாடு, பழம்பெரும் பாரதத் தேசம் என்றெல்லாம் இடைவிடாது கூட்டாக கூச்சலிட்டு வருகிறார்கள்.

ஆனால் இந்தக் கூச்சல்களுக்குப் பின்னால் அவர்களுடைய சுரண்டல்-ஆதிக்க நோக்கங்கள் இருப்பதை அவர்களால் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. எனவே அவர்கள் இந்தியாவின் வேற்றுமையில் ஒற்றுமைபற்றி பேசுகிறார்கள். இந்தியாவில் மக்கள் எண்ணற்ற மொழி, இனம், பண்பாட்டால் வேறுபட்டிருப்பினும் அவர்கள் எல்லோருமே பன்னெடுங் காலமாக ஒருமித்த பண்பாட்டால் பிணைக்கப்பட்டு ஒரே தேசமாக, தேசிய இனமாக இருந்து வருகிறார்கள் என்றும் அதுதான் இந்தியத் தேசம், இந்தியப் பண்பாடு அல்லது பாரதத் தேசம், பாரதப் பண்பாடு என்றும் கூறுகிறார்கள்.

அவர்கள் கூறுவதுபோல இந்திய மக்களையெல்லாம் பிணைத்திருக்கும் அந்த ஒருமித்த பண்பாடு, கலாச்சார ஒருமைப்பாடு என்பதுதான் என்ன?

எல்லாவற்றையும் கூட்டிக்கழித்துப் பார்த்தால் பார்ப்பனச் சாதியைத் தலைமையிடமாகக்கொண்ட பலபடித்தான சாதியாதிக்கச் சமூக அமைப்பு அன்றி வேறல்ல.

இந்தியாவில் தலைமுதல் கால்வரை இச்சாதியச்சமூக அமைப்பு பரவியுள்ளது. அதைப் போலவே இச்சாதியச் சமூக அமைப்பிற்கு தெய்வீகத் தன்மையும் புனிதத்தன்மையும் அளிக்கும் வேதங்களும் உபநிடதங்களும் தர்ம சாத்திரங்களும், இதிகாச, புராணங்களும், கீதையும் இந்தியா முழுவதும் பரவியுள்ளது. இந்திய மக்களைப் பிணைத்துள்ள பண்பாட்டின் ஆதாரங்கள் இவை.

பார்ப்பனர் தலைமையிலான சாதியாதிக்கச் சமூக அமைப்புதான் பார்ப்பனியச் சமூக அமைப்பு. இச்சமூக அமைப்பு தெய்வீகத்தன்மை பொருந்தியது, மீற முடியாதது, மீறக்கூடாதது என்ற விதிகளை வேதங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு மனு, நாரதர் போன்றவர்கள் எழுதிய தர்ம சாத்திரங்கள் போதிக்கின்றன. இத்தர்ம சாத்திரங்களே சமுதாயச் சட்டங்கள். சாதியாதிக்க நெறியை விதிக்கும் இந்தச் சமுதாயச் சட்டங்களில் தலைமையிடம் வகிக்கும் பார்ப்பனர் மண்ணுலகத் தேவர், இச்சட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் மன்னர் கடவுளின் அவதாரம் என்று பிரச்சாரம் செய்கின்றவையே புராணங்களும் இதிகாசங்களும். இவைதாம் இந்து மதத்தின் இலக்கியங்கள்.

இந்த இலக்கியங்கள் மக்களை பார்ப்பனர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்கு வர்ணங்களாகவும், சண்டாளர் என வர்ணமற்றவர்களாகவும் இன்னும் எண்ணற்ற சாதிகளாகவும் பிரிக்கின்றன. இதில் பார்ப்பனன் எல்லோருக்கும் மேலானவன். சூத்திரனும், சண்டாளனும் எல்லோருக்கும் தாழ்ந்தவர். முதல் மூன்று வர்ணங்களும் இருபிறவிகள். சூத்திரர்கள் அவர்களுக்கு அடிமைச் சேவகம் செய்யவே பிறந்த இழிபிறவிகள். அதனினும் இழிபிறவி சண்டாளன். அதாவது சமுதாயத்தின் ஒட்டுண்ணிகள் உயர்பிறவிகள். உழைக்கும் மக்கள் இழிபிறவிகள். இவை எல்லாம் இந்து இலக்கியங்கள் போதிக்கும் தர்மநெறிகள்.

இந்து இலக்கியங்கள் போதிக்கும் இந்த மஃபர்ப்பனிய வர்ண-சாதி தர்ம நெறிகளே இந்துப் பண்பாடு. இவைதாம் இந்திய மக்களைப் பிணைத்திருக்கும் கலாச்சார

ஒருமைப்பாடு, ஒருமித்த கலாச்சாரம் என்பதெல்லாம். இதுதான் இந்தியப் பண்பாடு, இந்தியத் தேசியப் பண்பாடு, பாரததேசப் பண்பாடு என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது.

இந்தியத் 'தேசியத்' தலைவர்கள் இதை வெளிப்படையாகவே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தியத் தேசத்தின் தந்தை காந்தி கூறினார்: "நான் ஒரு சனாதன இந்து. ஏனெனில் முதலாவதாக நான் வேதங்களை நம்புகிறேன்; உபநிடதங்களை நம்புகிறேன்; புராணங்களை நம்புகிறேன்; மற்றும் எல்லா இந்துமத ஆதார நூல்களையும் நம்புகிறேன். எனவே அவதாரங்களையும், மறு பிறவிகளையும் நம்புகிறேன். இரண்டாவதாக நான் வர்ணாசிரமதர்மத்தை இன்றைய வடிவத்தில் அன்றி வேதங்கள் கூறியிருப்பதுபோல நம்புகிறேன். மூன்றாவதாக நான் பசுவதைத் தடையை நம்புகிறேன். நான்காவதாக உருவ வழிபாட்டில் நான் நம்பிக்கையற்றவனாக (Young India, oct. 1921) இல்லை."

தேசத்தந்தையின் நம்பிக்கைகளுக்கும், வீரப்பத்துக்கும் மாறாகவா ஒரு தேசம் உருவாகிவிட முடியும்? இந்தியத் தேசம் என்பதன் சாரம் இந்துப் பார்ப்பனியேமே என்பதை எல்லா இந்தியத் தேசியத் தலைவர்களுமே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"இந்தியச் சமுதாயத்திற்குப் பொதுவான அம்சம் இந்துத்துவா என்ற உணர்வுதான்" என்றார் திலகர். "இந்தியாவில் இன்றுள்ள தேசிய இயக்கத்தின் ஆன்மீக அம்சம் முழுக்க முழுக்க வேதாந்தச்சிந்தனையிலிருந்து பெறப்பட்டதுதான்" என்றார் லஜபதிராய். "இந்தியத் தேசிய இனம் வளர்க்க முற்படும் ஆன்மீகம் என்பது அடிப்படையில் இந்து ஆன்மீகம்தான்" என்றார் அரவிந்தர். "இந்தியாவில் இன்றுவரையில் உள்ள தேசிய இயக்கம் என்பது அடிப்படையில் ஒரு இந்து இயக்கம்தான்" என்றார் விபின் சந்திரபால். "இந்துமதம் என்று அழைக்கப்பட்ட பார்ப்பனியமே இந்தியத் தேசியக் கலாச்சாரம்—அதுவே தேசிய உணர்வுகளுக்கு அடிப்படையாயிற்று... தொன்மையான பார்ப்பனியச் சிந்தனைகளும், நம்பிக்கைகளுமே இந்தியத் தேசிய மறு

மலர்ச்சிக்கான அடையாளமாயின" என்றார் நேரு.

காங்கிரஸ் கட்சியும், அதன் தலைவர்களும் இந்தியத் தேசியத்தின் இந்துப் பார்ப்பனிய அடிப்படையை வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டது மட்டுமல்ல அவர்கள் முற்றமுழுக்க தரகுமுதலாளிகளின் நிதியில்தான் இயங்கி வந்தார்கள் என்பதை காந்தியே ஒப்புக்கொண்டார். இதை அம்பேத்கார் "காந்தியும் காந்தியமும்" என்ற தனது நூலில் அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

கையில் கீதை, நாவில் இராம ராஜ்யம் வந்தேமாதரம் ஜெபம், இவற்றோடு தரகு முதலாளி பிரிவானின் மாளிகையில் வாசம். இப்படியிருந்த காந்திதான் இந்தியத் தேசத்தின் தந்தை என்ற உண்மை இந்தியத் தேசியத்தின் தரகு - பார்ப்பனிய அடிப்படையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவில்லையா?

இந்தியாவின் ஒரே ஆட்சி மொழியாக இந்தி மொழியைத் திணித்ததும் இந்த தரகு முதலாளித்துவ - பார்ப்பனிய ஆதிக்கக் கூட்டே.

தரகுமுதலாளிகளுக்குத் தமது அனைத்த இந்தியச் சந்தை நலனைக் காக்கும் பொருளாக தரகக் காரணங்களுக்காக ஒரு பொதுமொழி அவசியம். அதே நேரத்தில் அந்தப் பொது மொழி இந்துப் பார்ப்பனியப் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கக்கூடியதாக இருப்பதும் அவசியம்.

இந்துப் பார்ப்பனிய பண்பாட்டின் மொழியாக கடந்த இரண்டாயிரமாண்டு களுக்கும் மேலாக இருந்துவரும் மொழி சமக்கிருதம். அது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனியச் சமுதாயத்தைக் கட்டிக்காப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மொழி. சமக்கிருதம் என்றாலே செய்யப்பட்டது என்றுதான் பொருள். இரு பிறவிகளுக்காகவே உருவாக்கப்பட்ட இந்த மொழி எப்போதுமே மக்கள் மொழியாக இருந்ததில்லை.

பார்ப்பனர்கள் மண்ணுலகத் தேவர்கள் என்றும் சத்திரியர்கள் கடவுளின் அவதாரங்கள் என்றும் தமக்குத் தாமே கூறிக்கொண்டதுபோல அவர்களுக்காக, அவர்களே உருவாக்கிக்கொண்ட சமக்கிருதமொழிக்கு தேவ மொழி என்றும் அதன் எழுத்துவடிவிற்கு தேவநாகரி என்றும் பெயர் வைத்துக் கொண்டனர். உழைக்கும் மக்களை குத்திரர், சண்டாளர் என இழிவுபடுத்தி ஒடுக்கி வந்தது போலவே அவர்கள் பேசும் மொழிகளைச் சூத்திரபாசை என்றும் நீசபாசை என்றும் இழிவுபடுத்தி ஒடுக்கினர்.

இத்தகைய சமக்கிருதமொழியே இந்துப் பார்ப்பனியப் பண்பாட்டிற்குரிய மொழி. எனினும், வரலாறு முழுவதும் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் மொழியாக மட்டும் இருந்துவந்திருக்கும் தேவமொழியை, உலக வழக்கில் இல்லாத சமக்கிருதமொழியை மன்னராட்சிக் காலம் போல அரசியல் சட்டத்தில் நேரடியாக ஆட்சி மொழியாக அறிவிக்க முடியாது என்பதால், ஆர்யவர்த்தத்தில் இந்துமேல்சாதி வர்க்கப் படிப்பாளிப் பகுதியினரால் இந்துஸ்தானியை சமக்கிருதமயமாக்கியதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட இந்துப் பண்பாட்டு மொழியாகிய - ஆரியபாசை என்று அவர்களாலேயே பெயர் வைத்து அழைக்கப்பட்ட இந்தியை இந்தியாவின் ஒரே ஆட்சி மொழியாகத் திணித்துவிட்டார்கள். சமக்கிருதமயமாக்கப்பட்ட இந்தியை எல்லோரும் ஏற்கும்படி செய்துவிட்டால் பின்னர் சமக்கிருதத்தை ஏற்கச் செய்வது எளிதாகிவிடும் என்பது அவர்களுடைய திட்டம்.

தரகுமுதலாளிகள் அனைவரும் வெவ்வேறு மொழிபேசும் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த வர்கள்தாம் எனினும், அவர்கள் எல்லோருமே ஒருமனதாக இந்தியை ஒரே ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணம், அது அவர்களுக்குத் தேவையான இந்தியத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் அடிப்படையாய் விளங்கும் இந்துப் பார்ப்பனியப் பண்பாட்டு மொழியாய் இந்துப் பார்ப்பனிய சக்திகளால் உருவாக்கப்பட்டு முன்மொழியப்பட்ட மொழி என்பதேயாகும்.

4

இந்தியத் தேசம் என்பது தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகளின் ஏகாதிபத்தியவாதமே!

இந்தியத் தேசியம், இந்தியத் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பது தரகுமுதலாளித்துவ வர்க்கம் தனது விரிந்த சுரண்டல் நலனையும், பார்ப்பனிய சக்திகள் தமது சாதியாதிக்கச் சமூக அமைப்பையும், அதில் தபது மேலாண்மையையும் சட்டிக்காத்துக் கொள்வதற்கான கொள்கைமட்டுமல்ல அதற்கும் மேலாக தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கான ஒரு ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையும் ஆகும் என்பது முக்கியமானதாகும்.

ஏகாதிபத்தியம் என்பது பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி அவற்றின் அரசரிமையை மறுத்துப் பலாத்காரமாக இணைத்து ஒரு பேரரசை நிறுவிக்கொள்ளும் கொள்கை. இது வர்க்க சமுதாயம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து, இன்றைய நிதிலுலகை ஆதிக்கக் காலகட்டம் வரையிலும் ஆதிக்கவாதிகளால் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. மாபெரும் ரோமும், மாபெரும் பிரிட்டனும் அவற்றின் காலனியக் கொள்கையில் வேறுபாடு கொண்டிருப்பினும் ஏகாதிபத்தியங்களாகவே இருந்தன. காலனியக் கொள்கையையே பின்பற்றின. (காண்க: லெனின், ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்தின் உச்சகட்டம் பக். 132) இந்தியாவில் இதுவரை இருந்து வந்துள்ள அனைத்துப் பேரரசுகளுமே-பௌரியப் பேரரசிலிருந்து பிரிட்டிஷ் பேரரசுவரை அனைத்துமே பிரதேசங்களைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றி அவற்றின் அரசரிமை மறுத்து இணைத்துக்கொண்டதினால் உருவான ஏகாதிபத்தியங்களே. அவற்றின் காலனியக் கொள்கைகளில் இருந்த வேறுபாடுகள் அவை ஏகாதிபத்திய அரசுகள் என்பதை மறுத்துவிடுவதில்லை.

இன்று இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசுகளுக்குப் பின் அதன் தொடர்ச்சியாய் நிலவிவரும் பேரரசு தரகு - பார்ப்பனிய சக்திகளின் ஏகாதிபத்தியப் பேரரசாகும். இது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் தனக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளின் காரணமாக இன்னும் தனது நேரடிக் காலனியர்க இந்தியாவில் தனது ஏகாதிபத்திய ஆட்சியைத் தொடர முடியாது என்ற

நிலையில் ஏகாதிபத்திய நலன்பேனும் தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகளிடம் அரசியல் அதிகாரத்தை விட்டுச்சென்றதால் உருவான ஒரு துணை ஏகாதிபத்திய அரசாகும்; பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் துப்பாக்கியுளையில் பலாத்காரமாகப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி ஒன்றிணைத்து உருவாக்கிய ஒரு காலனியப் பேரரசுதான் 1947க்குப் பின் தற்போதைய தரகு-பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியமாக மாறியிருக்கிறது.

இன்று தரகு - பார்ப்பனிய சக்திகள் இந்தியத் தேசியம், இந்தியத் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற பெயரில் இந்தியாவின் இருக்கும் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் அரசரிமையையும் மறுத்துவருகின்றன; இந்தி மட்டுமே இந்தியாவின் ஒரே ஆட்சிமொழி என்று திணித்துள்ளன. இக்கொள்கைகளுக்கான எதிர்ப்புகளையும், தேசிய இன மக்களின் தேசியக் கோரிக்கைகளையும் தேசத் துரோகம், பிரிவினைவாதம் எனக் கொக்கரித்து அடக்கி, ஒடுக்கிவருகின்றன இவ்வாறு பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தால் பலாத்காரமாக உருவாக்கப்பட்ட இந்திய ஒன்றிணைப்பைப் பலாத்காரமாகவே பாதுகாத்து வருவது ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையன்றி வேறல்ல.

தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகளின் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை பிரதானமாகத் தேசிய ஒடுக்குமுறையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சாரத் துறைகளில் தேசிய இனங்களின் வளர்ச்சியை முற்றாக நசுக்குவதன்மூலமே இந்த ஏகாதிபத்தியம் செயல்படுகிறது.

முதலாவதாக : தரகுமுதலாளித்துவம் என்பது மேலிருந்து திணிக்கப்படும் முதலாளித்துவம்; ஏகாதிபத்தியத்துடனும், ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலுமுள்ள நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகளுடனும் கைகோத்துக்கொண்டுள்ள முதலாளித்துவம். அதே நேரத்தில் எந்த ஒரு தேசிய இனத்திற்கும் உட்படாத அனைத்திந்திய அளவிலான சந்தை கொண்டுள்ள முதலாளித்துவம். இதனால் தேசிய

(இன) அளவிலான தேசிய முதலாளித்துவத் தொழில்கள் இவற்றோடு போட்டியிட முடியாமல் நசுக்கப்படுகின்றன. இது தேசிய அளவில் கீழிருந்து தொழில்கள் வளர்வதையும் மிகப் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்கள் நவீனத்தொழில் துறைக்கு ஈர்க்கப்படுவதையும் தடைசெய்து நாட்டின், மக்களின் தொடர்ந்த மிகப் பின்தங்கிய நிலைக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. தரகுமுதலாளித்துவ—நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகளைச் சார்ந்து மக்கள் தொகையில் மிகச் சிறிய பிரிவினர் செல்வ வளம்மிக்க ஒட்டுண்ணி வாழ்வைப் பெறுவதற்கும், மிகப் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்கள் பஞ்சை பராகளாக, கல்வியறிவற்ற பாமரர்களாக மிகப் பின்தங்கிய வாழ்க்கை நிலையில் ஏழ்மையில் உழல்வதற்கும் இது காரணமாயிருக்கிறது.

இரண்டாவதாக : தேசிய இனங்களின் அரசரிமை-சுயநிர்ணய உரிமை - தேசிய இனங்களின் சுயமான தேசியத் தொழில் வளர்ச்சிப் பாதைக்கு வழிவகுத்துவிடும் என்பதால் அது முற்றாக மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேசிய இனங்களின் சுயமான தொழில்வளர்ச்சிப் பாதை தரகுப் பொருளாதாரத்தையும், நிலப்பிரபுத்துவப் பொருளாதாரத்தையும் முடக்கி அவ்வர்க்கங்களைப் புதைகுழிக்கு அனுப்பிவிடும் என்பதால் தேசிய இனங்களின் அரசரிமை-சுயநிர்ணய உரிமை மறுப்பு இவ்வர்க்கங்களின் உயிர்நிலைத் தேவையாய் இருக்கிறது. மேலும் தரகு-நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கங்களின் சுரண்டல் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து மக்கள் தேசிய (இன) ரீதியில் ஒன்றுபட்டு கிளர்ந்து விடாமல் தடுத்து ஒடுக்குவதையும் தேசிய (இனங்களின்) அரசரிமை மறுப்பு நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது. மொழிசமத்துவக் கோரிக்கைகளும், இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களும், பழங்குடிமக்கள் சமூகங்களின் மாநிலக் கோரிக்கைகளும், மக்களின் தேசியச் சிந்தனையைத் தூண்டிவிட்டு தேசிய ரீதியில் அவர்களை ஒருங்கிணைக்கும் என்பதால் அது தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகளின் இந்தியத் தேசிய ஏகாதிபத்தியக் கனவுகளுக்கு எதிரானதென்பதால் தேசிய விடுதலைக்குக் குறைவான இத்தேசியக் கோரிக்கைகள்கூட

முளையிலேயே ஒடுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு இந்தியாவில் உள்ள தேசிய இனங்களும், தேசிய இனங்களாக உருவாகி வரும் சமூகங்களும் சுதந்திரமான வளர்ச்சியின் மூலம் நவீனத் தேசங்களாக மலர்வதற்கான சுதந்திரம் முற்றாகப் பறிக்கப்பட்டு அவை பின்தங்கிய நிலையில் அடிமை நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாவதாக : தரகுப் பொருளாதாரத் தால் நிலப்பிரபுத்துவ, அரைநிலப்பிரபுத்துவ உறவுகளில், பின்தங்கிய நிலையில் விட்டுவைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்கள் வர்க்க ரீதியில் ஒன்றுபட்டுவிடாமல் அவர்களைச் சாதி ரீதியில் பிளவுபடுத்தி தரகு-நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கங்களின் பாதுகாப்புக்குப் பார்ப்பனியம் வெற்றிகரமாக சேவை செய்து வருகிறது. இந்துமத நூல்கள், நிறுவனங்களின் புனிதம் குறித்து இடைவிடாத பிரச்சாரம் செய்து வருவதன்மூலம் தரகு-பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியம் பார்ப்பனியத்தின் இந்த வெற்றியை மேலும் எளிதாக்குகிறது. இது, மக்கள் தொடர்ந்து சாதிய ரீதியில் பிளவுபட்டிருப்பதற்கும், வர்க்க ரீதியிலோ, தேசிய இன ரீதியிலோ ஒன்றுபடாமல் தடுப்பதற்கும் பயன்படுகிறது. அதே நேரத்தில் இந்தியத் தேசியம், இந்தியன், இந்தியத் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்கிற பொய்மையான உணர்வுகளை வலிந்து ஊட்டி வருகிறது.

நான்காவதாக : தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகள், மேலை ஏகாதிபத்திய-பார்ப்பனியக் கலாச்சாரத்தின் மேலாண்மையை நிறுவி தேசிய மக்களின் மொழி, கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரத்தினை நசுக்கி அழித்து வருகின்றன.

தரகுமுதலாளித்துவ - நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கங்களைச் சுற்றியுள்ள மிகச் சிறிய மேல்தட்டு சதவீதத்தினரின் கலாச்சாரம்தான் தரகு-பார்ப்பனியக் கலாச்சாரம். மேலை ஏகாதிபத்திய நாகரிகமும், வரலாறும், பண்பாடும், மொழியும், வாழ்க்கைமுறையும் உயர்வானவை விஞ்ஞானப் பூர்வமானவை; பார்ப்பனிய வாழ்க்கைமுறையும், தேவ மொழியும், கலை, இலக்கியமும் நாகரிகமும், பண்பாடும் உயர்வானவை, புனித

மானவை; இவை போற்றப்பட வேண்டியவை, பின்பற்றப்பட வேண்டியவை; அதே நேரத்தில் மிகப் பெரும்பான்மையாய் இருக்கும் தேசிய இன (உழைக்கும்) மக்களின் மொழி, கலை இலக்கியம், வரலாறு பண்பாடு அனைத்தும் இழிவானவை; கைவிடப்பட வேண்டியவை. இதுவே தரகு-பார்ப்பனிய கலாச்சாரத்தின் சாரம். தரகு-பார்ப்பனிய நெறிகள் தமது கலாச்சாரத்தின் ஆதிக்கத்தை நிறுவியிருப்பதன் மூலம் தமது சொந்தத் தேசிய வரலாறு, தத்துவம், பண்பாடு, மொழி, இலக்கியம் குறித்த அறியாமையையும் தமது சொந்தத் தேசியக் கலாச்சாரம் குறித்த தாழ்வு மனப்பான்மையையும் அனைத்து தேசிய இன மக்களிடையேயும் உருவாக்கி அவர்களைத்தமது கலாச்சாரஅடிமைகளாக்கியிருக்கின்றன.

தேசிய மக்களின் வரலாறும், பண்பாடும் பார்ப்பனிய வேதவரலாற்றின், பண்பாட்டின் பகுதிகளாக, கீழ்ப்பட்டதாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேசிய மொழிகள் பார்ப்பனிய தேவமொழிக்கு கீழ்ப்பட்டதாகப்பட்டிருக்கிறது. அனைத்து உழைக்கும் மக்களும் பார்ப்பனர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சாதியாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கைத்தரத்தில் பஞ்சை பராரிகளாகவும், கல்வியறிவற்ற பாமரர்களாகவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தேசிய அரசரிமை எல்லைகள் இந்துப் பார்ப்பனிய அரசு எல்லைகளால் விழுங்கப் பட்டுள்ளன; ஆங்கிலமும், இந்தி மொழியும் ஆதிக்கப் பீடத்தில் இருக்க தேசிய மொழிகள் பிராந்திய மொழிகளாய் நசுக்கப்படுகின்றன. தேசிய மொழிகளும், கலை இலக்கியங்களும் ஆங்கில-பார்ப்பனிய மொழி, கலை இலக்கியங்களால் சிதைக்கப்படுவதும், ஆங்கில, பார்ப்பனிய வாழ்க்கை முறையை

மேற்கொள்வதும் பெருமைக்குரியதாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தேசிய இனமாக உருவாகிவரும் பழங்குடிமக்கள் சமூகங்களில் இந்துப் பார்ப்பனிய கலாச்சாரத்தையும், இந்தி மொழி ஆதிக்கத்தையும் திணித்து அவர்களுடைய மொழி, கலாச்சாரத்தை ஒழித்துக் கட்டுவதன் மூலம் அவர்களை இந்தியத் தேசியத்தின் அங்கமாக்கி வருகின்றன.

மொத்தத்தில் தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகள் தேசிய இன மக்கள் சமூகங்களை இந்தியத் தேசியத்தால் படிப்படியாக விழுங்கி வருகின்றன. தேசிய இன மக்களின் தேசியத் தனித் தன்மையையும், உணர்வையும் அழித்து அவற்றின் சுய வளர்ச்சியையும், தன்னம்பிக்கையையும் முடமாக்கி அவற்றை அடிமைப்படுத்தி வருகின்றன.

இவ்வாறு தரகு - பார்ப்பனிய சக்திகளின் இந்தியத் தேசியம் என்பது தேசிய இன மக்கள் சமூகங்களை அரசியல் ரீதியில் அடிமைப்படுத்தி, பொருளாதார ரீதியில் பஞ்சை பராரிகளாக - வறுமைக்குள்ளாக்கி, கலாச்சார ரீதியில் இழிவுபடுத்துகின்ற தேசிய ஒடுக்குமுறையையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள ஒரு ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையாகவன்றி வேறாக இல்லை.

இந்த ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை தேசிய இனங்களின் சுயசார்பு தேசியப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும், தேசிய இனங்கள் முழுவளர்ச்சியடைந்த தேசங்களாக வளர்வதற்கும், அவற்றின் மொழி, கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், தடையாக இருப்பதுடன் இக்காரணத்தால் மக்கள் சுதந்திரமான விரிவான வர்க்கங்களாக அமைவதற்கும் தடையாக இருக்கிறது. இவ்வாறு சனநாயகத்திற்கும் எதிர்கால சோசலிசத்திற்கும்கூட தடையாக இருக்கிறது.

5

இந்தியாவில் இருவகை அரசியல் போக்குகள்
தேசிய விடுதலையே சனநாயகப் புரட்சியின் வெற்றிக்கான ஒரே வழி

இந்தியாவில் தரகு - பார்ப்பனிய சக்திகள் ஒருபுறம் ஏகாதிபத்தியங்களுடனும் மறுபுறம், ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் இருக்கும் நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகளுடனும்

கைகோத்துக் கொண்டுள்ளன. எனவே இச்சக்திகளை முற்றாகத் தூக்கி எறிவதன் மூலமே இங்கு சனநாயகப் புரட்சியை நிறைவு செய்ய முடியும். இது ஒவ்வொரு

தேசிய இனமும் முழுமையான நவீனத் தேசங்களாக வளரும் நிகழ்வுடன் இணைந்துள்ளது. ஆனால் ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் முழுமையான வளர்ச்சி பெற்ற நவீனத் தேசங்களாக வளர்ச்சி அடைவதற்கு அவை தமது சொந்தத் தேசிய அரசுகளை அமைத்துக் கொள்வது அவசியமாகும். தேசிய அரசு இன்றி ஒரு தேசிய இனத்தின் மொழியும், இலக்கியமும் எல்லாத் துறைகளிலும் முழுமையாக வளர்ச்சியடைய முடியாது. மாறாக அதன் சொந்த மக்களாலேயே புறக்கணிக்கப்படுவதற்கும் தாழ்ந்த நிலையில் வைத்தெண்ணப்படுவதற்குமே இட்டுச் செல்லும். இந்தியாவில் ஒரு தேசிய இனம் தனது சொந்தத் தேசிய அரசை அமைப்பதென்பது இந்தியத் தரகு - பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுதலை பெறாமல் சாத்தியமில்லை. எனவே ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு சனநாயகப் புரட்சியை தரகு - பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான தேசிய விடுதலையுடன் இணைக்கும்போது மட்டுமே இந்தியாவில் சனநாயகப் புரட்சி வெற்றிபெற முடியும். ஒடுக்கும் தேசிய இனமோ அதில் பலம்பெற்ற பாட்டாளி வர்க்க இயக்கமோ இல்லாத நிலையில் இந்தியாவில் சனநாயகப் புரட்சியின் வெற்றிக்கு இதைத் தவிர வேறுவழி எதுவும் இல்லை.

பல்தேசிய இன நாடாயிருந்த இரசியாவில் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் புரட்சிக்குத் தலைமையளிக்கும் சக்தியாகவும் தீர்மானகரமான சக்தியாகவும் லெனின் தலைமையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்ததால் ஒடுக்கப்படும் பிற தேசிய இனங்கள் தேசிய அரசுரிமையுடன் ஒடுக்கும் தேசிய இனப் பாட்டாளிவர்க்கத்துடன் இணைந்து நின்று போராடி சாராட்சியை வீழ்த்தி ஒரு சுதந்திரக் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தை சமத்துவ அடிப்படையில் அமைக்க முடிந்தது. ஆனால் இந்திய நிலைமைகள் அவ்வாறில்லை. இங்கு தேசிய ஒடுக்குமுறை செலுத்துவது தரகு - பார்ப்பனிய சக்திகளே. இது ஒரு தேசிய இனம் அல்ல. எனவே இங்கு ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தில் மூலம் வாய்ந்த பாட்டாளிவர்க்கக்கட்சி, ஒடுக்கும்

தேசிய இனத்துடன் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் சமத்துவ அடிப்படையில் இணைந்து ஒன்றுபட்டுப் போராடுவது என்ற பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் இடமில்லை. ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் விடுதலையைப் போல எந்த ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் விடுதலையும் பிற ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் விடுதலைக்குக் காரணமாக அமைய முடியாது என்பதால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் இணைந்து போராடுவது என்பதற்கும் இடமில்லை.

இந்தியத் தரகு - பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தமது தேசிய ஒடுக்கு முறைக்கு ஆதரவாக இந்தி தேசிய இனம் என்ற சபுக்கொற்ற பெரிய தேசிய இனம் ஒன்றை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. அவர்கள் வட இந்தியாவில் இந்தி பேசும் மாநிலங்கள் என சிலவற்றைக் காட்டி இந்திப் பெருந்தேசிய இனம் ஒன்று இருக்கிறது என நிரூபிக்க முயல்கிறார்கள். வட இந்திய நகர்ப்புற மேல்தட்டு வர்க்க - சாதியினரிடம் வழங்கிய இந்துஸ்தானியிலிருந்து அதை இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சமக்கிருதமயமாக்கியதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட இந்தியை மத்திய அரசிலும் அவர்கள் கூறும் மாநிலங்களிலும் ஆட்சி மொழியாகவும், கல்வி மொழியாகவும் திணித்துவிட்டதன் மூலம் அந்த மாநிலங்கள் இந்தி பேசும் மாநிலங்களாகி விட்டதாக நம்பச் சொல்கிறார்கள். அம் மாநிலங்களில் வாழும் மக்களின் மொழிகளில் வழங்கும் இலக்கியங்களையெல்லாம் இந்தி இலக்கியங்கள் எனப் பட்டியலிட்டு இந்தி மொழியின் தொன்மையைக் காட்டவும் முயல்கிறார்கள். ஆனால், இவை எல்லாம் வட இந்திய மாநிலங்களில் வழங்கும் மக்கள் மொழிகள் அனைத்தையும் நசுக்கி ஒழித்துக் கட்டி இந்தித் தேசிய இனம் என்ற சபுக்கொற்ற பெற்ற பெரிய தேசிய இனம் ஒன்றை உருவாக்கும் முயற்சி என்பதன்றி வேறல்ல.

கூடவே, இந்தியத் தேசியம், தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற பெயரில் பிற வளர்ச்சியடைந்த தேசிய இனங்களின் தனித்தன்மைகளுக்கு எதிராக அவற்றின் உரிமைகளை

மறுத்து தொடர்ந்து அடக்குமுறைகளை ஏவி விட்டு இந்தியாவில் உள்ள அனைத்துத் தேசிய இன மக்களையும் ஒரே இந்தியத் தேசிய இனமாக உருவாக்கும் முயற்சிகளையும் அவர்கள் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் வரலாறு அவர்களுடைய விருப்பத் திற்கு எதிராகவே முன்னேறி வருகிறது.

கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான பார்ப்பனியச் சாதிய-சமக்கிருத ஆதிக்கத்தால் மக்கள் சாதிகளாகப்பிளவுபடுத்தப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டது மட்டுமின்றி அவர்கள் பேசும் மொழிகளும் நசுக்கப்பட்டன. அதில் பாலியும், பிராகிருதமும் ஒழிந்தன. எனினும் மக்கள் பேசும் மற்றொரு மொழியாக இருந்த தமிழை அது ஒழிக்க முடியவில்லை. மத்தியகாலத்தில் பத்தி இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து தெலுங்கு, கன்னடம், மராத்தி, குஜராத்தி, ராஜஸ்தானி, வங்காளி முதலான தேசிய இனங்களும் மொழிகளும் அவற்றின் இலக்கியங்களும் தோன்றுவதை அது தடுக்க முடியவில்லை. பார்ப்பனியச் சாதி-சமக்கிருத ஆதிக்கத்துடன், மொகலாயர்கள் ஆட்சியில் பாரசீகமும், ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியில் ஆங்கிலமும் ஆதிக்கம் செலுத்தியபோதும் காலனியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின்போது பல்வேறு தேசிய இனங்களும் மொழிவழி மாநிலக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்துப் போராடுவதை இவ்வாதிக்கங்களால் தடுக்க முடியவில்லை. தேசிய இன மக்களின் தொடர்ந்த இடைவிடாத தீரமான போராட்டங்களின் விளைவாக தரகு-பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் விருப்பத்திற்கு மாறாகவே மொழிவழி மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எந்த ஒரு சிறு தேசியக் கோரிக்கையும்கூட பிரிவினைவாதம் தேசத்துரோகம் என முத்திரை குத்தப்பட்டு ஒடுக்குமுறை ஏவிவிடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இன்னும் மொழிவழி மாநில அமைப்பு எங்குள்ள புதிய புதிய போராட்டங்கள்,

தங்கள் மொழி, இன உரிமைக்கான போராட்டங்கள், தேசிய விடுதலை முழக்கங்கள் எழுந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இந்திப் பிரதேசங்களெனக் கூறப்படும் வட மாநிலங்களில்கூட இன்று பல்வேறு மொழிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் தமது மொழி, இன உரிமைக் கோரிக்கைகளை மேலும் மேலும் எழுப்பிவருவது அன்றாடச் செய்திகளாய் இருக்கின்றன.

இவை எல்லாம் இன்றைய இந்திய வரலாற்றில் நேரெதிரான இருபோக்குகள் நிலவுவதைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இன்று இந்தியாவில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உருப்பெற்றுவிட்ட தேசிய இனம், மத்திய காலத்திலும், பின்னரும் உருவான தேசிய இனங்கள் சமீபத்திலும் உருவான, உருவாகி வருகின்ற தேசிய இனங்கள் எனப் பல்வேறு வளர்ச்சி மட்டங்களடனும் வரலாறுகளுடனும் நிலவும் எண்ணற்ற தேசிய இனங்கள் தரகுப்பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியத்தால் இந்தியத்தேசியம் என்ற பெயரில், முழுத் தேசங்களாக வளர்ச்சியடைய விடாமல் தடுக்கப்பட்டு நசுக்கி அழிக்கப்படுமா? அல்லது அவை தரகு-பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியத்தை ஒழித்துக்கட்டி முழுமையான தேசங்களாக வளர்ச்சியடைந்து முன்னேறுமா? இதில் எந்தப் போக்கு வெற்றி பெறும்?

இதில் இரண்டாவது போக்கின் வெற்றி அதாவது தரகு-பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்தியம் ஒழித்துக்கட்டப்பட்டு அனைத்துத் தேசிய இனங்களும் முழுமையான நவீனத் தேசங்களாக வளர்ச்சியடைந்து முன்னேறுவது யாராலும் மாற்றமுடியாத வரலாற்று விதியாகும். இந்த இரண்டாவது போக்கின் வெற்றியோடுதான் இந்தியாவில் சனநாயகப் புரட்சியின் வெற்றியும், பாட்டாளிவர்க்கத்தின் வெற்றியும் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதமும் அது விளைவித்த கேடுகளும்

ஒரு அரசு சமூகத்திற்கும், தேசியச் சமூகத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை மார்க்சியம் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது. தேசிய இனம்—தேசிய சமூகம்—நவீனத் தேசமாக உருவாவதற்கும் சனநாயகப்புரட்சிக்கும் இடையிலான உறவு குறித்தும் மார்க்சியம் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது.

எனினும் இந்தியப் பொதுவுடைமை இயக்கம் 1947க்கு முந்திய காலனிய கால இந்தியப் பல்தேசிய அரசு சமூகத்தையும் சரி, அதற்குப் பிந்தைய கால இந்தியப் பல்தேசிய அரசு சமூகத்தையும் சரி ஒரு தேசியச் சமூகமாகக் கருதியே தனது வேலைத்திட்டங்களை வகுத்துச் செயல்படுத்தி வந்திருக்கிறது. இந்தியப் பொதுவுடைமை இயக்கம் இ. பொ. க., இ. பொ. க. (மா), இ. பொ. க. (மா-லெ) எனப் பிரிவுபட்ட பின்னும் இப்பிரச்சினையில் இப்பிரிவுகளுக்கிடையே அடிப்படை வேறுபாடு எதுவும் இல்லை.

1942-43ல்தான் தேசம், தேசிய இனம் பற்றிய மார்க்சிய கோட்பாடுகளை இ. பொ. இயக்கம் முதன்முதலாகத் தெரிந்துகொண்டு இந்தியாவில் பல்வேறு தேசியச் சமூகங்கள்-தேசிய இனங்கள் இருப்பதை அங்கீகரித்தது. எனினும் இந்தியாவில் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியுடன் இணைந்த வடிவிலேயே சனநாயகப் புரட்சியை நிறைவு செய்யமுடியும் என்பதை அது இறுதிவரையிலும் உணர்வில்லை. காரணம் இந்தியா ஒரு தேசிய சமூகம் என்பதிலிருந்து அது இறுதிவரை விடுபடாதுதான்.

ஒரு பல்தேசிய அரசு சமூகத்தை ஒரு தேசியச் சமூகமாகக் காட்டுவது ஏகாதிபத்திய வாதம் ஆகும். காரணம் அது, அந்த அரசு சமூகத்தில் இருக்கும் பல்வேறு தேசிய இனங்களுக்கும் உள்ள அரசரிமையை மறுத்து அடிமைப்படுத்துகிறது. இந்தியாவில் தாருபார்ப்பனிய சக்திகள் இந்தியாவை ஒரு தேச

மாகக் காட்டுவது இக்காரணத்தினால்தான் ஏகாதிபத்தியவாதமாக இருக்கிறது.

இந்தியப் பொதுவுடைமை இயக்கமும் தொடக்கத்திலிருந்து இன்றுவரை அதன் எல்லாப் பிரிவுகளுமே இந்தியத் தேசம் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருப்பதால் இந்த ஏகாதிபத்தியவாதத்திலிருந்து வேறுபடவில்லை. 1942லிருந்து ஒன்றுபட்டிருந்த இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியும், பின்னர் இ. பொ. கட்சி (மா-லெ)யும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டதும், எல்லாப் பிரிவுகளுமே இந்தியாவில் பல்வேறு தேசிய இனங்கள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொண்டதும், இ. பொ. இயக்கத்தின் ஏகாதிபத்தியவாதத்தை மாற்றிவிடவில்லை. இந்தியத் தேசம் என்கிற கருத்தை வைத்துக் கொண்டே தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைபற்றி கூறுவது முரண்பாடானதும் மார்க்சியமல்லாத சந்தர்ப்பவாத முடிவுமே ஆகும்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு-நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு இந்தியத் தேசியம் என்ற வரையறுப்பை முன்வைப்பதால்கூட இ. பொ. இயக்கம் ஏகாதிபத்தியவாதத்திலிருந்து விடுபட்டு விடவில்லை. இந்தியத் தேசம் என்ற கருத்தாக் கமே அது எந்த வடிவத்தில் முன்வைக்கப்பட்டாலும் இந்தியாவில் இருக்கும் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் அரசரிமை மறுக்கும் ஏகாதிபத்தியவாதக் கருத்தாக்கமன்றி வேறல்ல. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு இந்தியத் தேசியம் என்பது புதிய சனநாயகப் பொருளுற்பத்தி அடிப்படையிலான இந்தியத் தேசியம் பற்றிக் கூறுவதால் இது ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதமாக இருக்கிறதேயன்றி மார்க்சியமாக இல்லை. இதனுடன் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிக் கூறுவது முரண்பாடானதும் மார்க்சியத்தை ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்துக்குப் பலியிடும் சந்தர்ப்பவாதமும் தானேயன்றி மார்க்சியமல்ல.

ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம் இந்தியப் பொதுவுடமை இயக்கத்தை முற்றிலும் முடமாக்கிவிட்ட ஒரு கடுமையான நோய். இந்தியப் புரட்சி இயக்கத்திற்கு அது விளைவித்த கேடுகள் மிகப் பல. இந்நோயிலிருந்து மீளாதவரை இந்தியாவில் பொதுவுடமை இயக்கம் ஒரு புரட்சி இயக்கமாக இருக்கமுடியாது; சனநாயகப் புரட்சிக்கு வெற்றிகரமாகத் தலைமையளிக்கவும் முடியாது.

கடந்த எழுபதாண்டுகளுக்கும் மேலாக இ.பொ. இயக்கம் சனநாயகப் புரட்சித் திட்டத்துடன் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்த போதிலும் அது இன்றுவரையிலும் வெற்றி பெற முடியாமல் போனதற்கு எத்தனை காரணங்கள் இருப்பினும் அடிப்படையான காரணம் இ.பொ. இயக்கத்தின் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதமே. இது கட்சியை மிகப் பெரும்பான்மையான தேசிய இன உழைக்கும் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்திவிட்டதுடன் கம்யூனிசத்தையும், கம்யூனிஸ்டுகளையும் மக்களுக்கு அன்னியமானதாகக்கிவிட்டது. கம்யூனிஸ்டுகளின் புரட்சிகர சாராம்சத்தைக் கரைத்து அவர்களை வெறும் பொருளாதாரவாதிகளாக, பாராளுமன்றவாதிகளாக, தீவிரவாதிகளாக, திரிபுவாதிகளாக, வறட்டுவாதிகளாக மாற்றிவிட்டது. இது மிகப் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்கள் பாராளுமன்றவாத, சாதிவாத, மதவாத அமைப்புகள் பின்னே விட்டுவைக்கப்படுவதற்கும், தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டங்கள் சிறுபான்மை மதவாத, குட்டிமுதலாளிய தீவிரவாத போக்குகளுக்குப் பலியாவதற்கும் காரணமாகிவிட்டது.

இந்தியத் தேசியம் என்கிற ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதப் பார்வை மார்க்சிய வரலாற்று ஆசிரியர்களையும் பாதித்து அவர்களை இந்திய வரலாறுபற்றிய பார்ப்பனியக் கண்ணோட்டத்திற்குப் பலியாக்கிவிட்டது. ஏகாதிபத்தியவாதிகள் இந்தியாவைத் தொடர்ந்து அடக்கி ஆள்வதற்காக இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்து எழுதியபோது இந்திய வரலாறு நீண்டகாலமாக இயக்கமற்று நெகிசிக் கிடப்பது, அரசியல், பொருளாதாரத் துறைகளில் பெருமைகளற்றது, தேசிய உணர்வற்ற மக்களைக்கொண்டது என்று வலியுறுத்தி எழுதினார்கள். இதை எதிர்த்து இந்துப்பார்ப்பனிய-இந்தியத் தேசிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்திய வரலாற்றை சித்தரிக்கும்போது இந்துப்பார்ப்பனியம் இந்தியத் தேசியத்தின் அடிப்படையாக பழம்பெருமை வாய்ந்ததாக தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கிறது என்று வலியுறுத்தினார்கள். மன்னர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்த இவர்கள் மக்கள் சமுதாய வரலாற்றைத் தொடவே இல்லை. இந்துப்பார்ப்பனியத்தின் பெருமை என்று கருதியவற்றையெல்லாம் எடுத்தோதிய இவர்கள் அதன் எதிர்மறையான, ஒடுக்குமுறை அம்சங்களையெல்லாம் முடிமறைத்துவிட்டார்கள். இதற்கு மாறாக இந்தியப் பொதுவுடமை இயக்கத் தோற்றத்தின் விளைவாய் உருவான மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்தியச் சமுதாய வரலாற்றை மார்க்சிய வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையில் தொகுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். மன்னர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைவிட மக்கள் சமூக வரலாற்றில் அக்கறை செலுத்தினார்கள். சமுதாய வரலாற்றில் வர்க்கங்களையும் வர்க்கப்போராட்டத்தையும் அடையாளம் காண முயன்றார்கள். இந்தியா முழுவதும் நிறைந்து கிடக்கும் வர்ண-சாதிமுறைகள், மத உறவுகள் மற்றும் முரண்பாடுகளில் உள்ள வர்க்க சாராம்சத்தை, இந்துப் பார்ப்பனியத்தின் சாதி, மத ஒடுக்குமுறையின் வர்க்க சாராம்சத்தைக் கண்டறிய முயன்றார்கள். ஆனால் அவர்களில் யாரும் இந்துப் பார்ப்பனியத்தின் மற்றொரு ஒடுக்குமுறை அம்சமான தேசிய ஒடுக்குமுறைபற்றியோ, அதன் வர்க்கச்சாரம் பற்றியோ அறியும் முயற்சிகள் எதையும் மேற்கொள்ளவே இல்லை. இந்தியாவில் வர்ணங்கள், சாதிகள், மதங்கள் இவற்றின் தோற்றம், மாற்றம், வளர்ச்சி பற்றியெல்லாம் வர்க்க உறவுகளுடன் கண்டறிய முயன்றவர்கள் தேசியச் சமூகங்கள், தேசிய இனங்கள், நவீனத்தேசங்கள் ஆகியவற்றின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அதன் வர்க்கசாரம் அதன்மீதான பார்ப்பனிய ஒடுக்குமுறைபற்றி அறியும் எந்தமுயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை. இது தற்செயலானதல்ல. இ.பொ.

இயக்கத்தின் இந்தியத் தேசம் என்கிற ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம் இந்த வரலாற்றாசிரியர்களையும் பற்றிக்கொண்டதன் விளைவே இது. இந்தியாவே ஒரு தேசமானபின் இந்தியாவுக்குள் இருக்கும் பல்வேறு தேசியச் சமூகங்கள் குறித்த ஆய்வுகள் இவர்களுக்கு அர்த்தமற்றவையாகிவிட்டதில் வியப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. இதன் விளைவாக இவர்கள் எழுதிய இந்திய வரலாறு, இந்தியப் பார்பனிய தேசிய வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதிய வரலாறுகளைப் போலவே பிரதானமாக சிந்து-கங்கைச் சமவெளிப் பார்பனியச் சமூக வரலாறாகவும் அவர்களுடைய இலக்கியங்கள் சார்ந்த வரலாறாகவும் ஆகிவிட்டது. இந்தியாவில் இருக்கும் மிகப் பெரும்பான்மையான தேசிய இன மக்களின் வரலாறுகள் பின்தள்ளப்பட்டுவிட்டன. அல்லது பார்பனிய வரலாற்றுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு விட்டன. இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு எழுதிய இந்திய வரலாறு இதற்கு ஒரு உதாரணம். இதில் சாதி, வர்ணம், வர்க்கம், மதங்கள், பேரரசுகள், ஆரிய, திராவிட இனங்கள் இன்னும் இவைபோன்ற பல விவாதத்திற்குட்படுத்தப்பட்டிருப்பினும் தேசிய இனங்கள், நவீனத்தேசங்கள் பற்றிய பிரச்சினை அந்நூலில் இடம்பெறவே இல்லை.

இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் மார்க்சிய அறிஞர்களின் பார்வையில் இப்பிரச்சினை இடம் பெறாததற்குக் காரணம் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம் அவர்களுக்குத் தேசம் பற்றிய பார்பனியப் பார்வையை வழங்கி விட்டது என்பதன்றி வேறல்ல.

ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம் இந்திய வரலாறு பற்றிய பார்வையை பார்பனியத்துக்குப் பலியாக்கிவிட்டது மட்டுமல்ல அதன் விளைவாக மார்க்சியத்துடன் பெரியார், அம்பேத்கார் கருத்துகளை ஒட்டுப் போட்டு இந்திய நிலைமைகளுக்குப் பொருத்தமான புரட்சிகரமான சித்தாந்தத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்கிற கலவை வாத சித்தாந்தப் போக்குகளுக்கும், மார்க்சியத்தின் போதாமைபற்றிப் புலம்பும் போலி அறி

வாளிகளின் தோற்றத்திற்கும் காரணமாயிருக்கிறது.

ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்தால் இ.பொ.க. (மா-லெ) குழுக்கள் மீள முடியாத சந்தர்ப்பவாத சகதிக்குள் சிக்கிக் கொண்டுள்ளன. இந்தியத் தேசியம் என்ற கருத்திலிருந்து மீளாமலே, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்து மார்க்சியத்தை ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்திற்குப் பலியிடும் இ.பொ.க. (மா-லெ)யின் சந்தர்ப்பவாதம் இ.பொ.க. (மா-லெ) குழுக்களை கடும் நெருக்கடியில் சிக்கவைத்திருக்கிறது.

“முன்னோடி” குழுவினர் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற முழக்கத்திற்குப் பதிலாக சுதந்திரத் தமிழ்நாடு என்ற முழக்கத்தை முன்வைத்திருக்கிறார்கள். புரட்சிக்குப் பின் ஒவ்வொரு தேசியஇனமும் தனித்தனிக் குடியரசுகளாக அமைந்து அவற்றின் விருப்பப்பூர்வ அடிப்படையில் இந்திய மக்கள் குடியரசுகளின் ஒன்றியம் உருவாக்கப்படும் என்கிறார்கள். ஏதோ புதிதாகக் கூறுவது போல் தோன்றினாலும் இது புதிய மொந்தையில் பழைய கன்தான். இது ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்திலிருந்து அவர்களை மீட்கவில்லை. மாறாக அதில் அவர்கள் எவ்வளவு உறுதியாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையே நிரூபிக்கிறது.

புரட்சிக்குப்பின் சுதந்திரக் குடியரசுகள் அமையும் என்றும் அவற்றின் விருப்பப்பூர்வ அடிப்படையில் இந்திய மக்கள் குடியரசுகளின் ஒன்றியம் அமையும் என்றும் கூறுகிறார்கள். புரட்சி இன்னும் முடியவில்லை; சுதந்திரக் குடியரசுகள் இன்னும் அமையவில்லை. அவற்றின் விருப்பம் நிச்சயமாக இன்னும் அறியப்படவில்லை. ஆனால் அவை இணைந்து குடியரசுகளின் ஒன்றியம் அமைக்கும் என்றும், அது இந்திய மக்கள் குடியரசுகளின் ஒன்றியமாகத்தான் இருக்கும் என்றும் வேலைத்திட்டத்தில் வரையறுத்து விடுகிறார்கள் “முன்னோடி” குழுவினர்.

சுதந்திரக் குடியரசுகள்பற்றி உறுதி மொழியளித்துவிட்டு, எதேச்சதிகாரமான முறையில் முன்கூட்டியே அவற்றின் விருப்பம் அறியாமலேயே அவை இணைந்திருக்க வேண்டிய ஒன்றிய அரசுபற்றியும் அவற்றின் எல்லைபற்றியும் முடிவுசெய்து திட்டம் முன் வைப்பதுதான் புதிய சனநாயகமா? அல்ல. மாறாக ஏகாதிபத்தியவாதமே. இதை அவர்கள் உணரமுடியாமல் தடுப்பது இ.பொ.க (மா-லெ)யின் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதமேயாகும்.

அடுத்து “சமரன்” குழுவினர் ஈழத்தில் தேசிய விடுதலையை ஆதரிக்கும் அதே நேரத்தில் தமிழகத்தில் இந்தியப் புதிய சனநாயகப் புரட்சித் திட்டத்தான் சரியானது என்கிறார்கள். அதாவது தேசிய ஒடுக்குமுறை சகித்துக்கொள்ள முடியாததாகும்போதுதான் தேசியவிடுதலை என்பது சரியானதாகும் என்கிறார்கள். இவர்களுடைய கருத்துப்படி தேசிய அரசரிமை மறுக்கப்பட்டிருப்பது, இந்தி ஆட்சிமொழியாகத்திணிக்கப்பட்டிருப்பது ஆகிய இவை எல்லாம் சகித்துக் கொள்ளக்கூடிய தேசிய ஒடுக்குமுறைகள். இ.பொ.க. (மா-லெ)யின் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம் இவர்களை காலனியக் கொள்கையின் ஆதரவாளர்களாக மாற்றிவிட்டதுதான் மிச்சம்.

பு.ஜ. குழுவினர் இப்படிப்பட்ட விளக்கங்கள் கொடுத்து மாட்டிக்கொள்ள விரும்புவதில்லை.

அவர்களைப் பொருத்தவரை இந்தியப் புதிய சனநாயகப் புரட்சித் திட்டம் தான் சரியானது என்று இம்மி பிசகாமல் அப்படியே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலே போதுமானது என்று கருதக்கூடிய மிகத் தூய்மையான ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதிகள். ஒருபுறம் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை குறித்த தீர்மானத்தை ஆதரித்துக்கொண்டே இன்னொருபுறம் இந்தியத் “தேசியத்திட்டம்” நிறைவேற்றுவது பற்றியோ, இந்தியத் “தேசியப்புரட்சி” குறித்து ஆவணங்கள் நிறைவேற்றுவது பற்றியோ அவர்கள் சிந்தனையில் கூட சிறு நெருடல் ஏற்படுவதில்லை.

இ.பொ.க. (மா-லெ) குழுக்களின் ஊறிப்போன இந்த ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம், இந்தியாவில் சுற்றிச் சுற்றி வரும் சாதி, மத, இன முரண்பாடுகளைக் கையாளும் தகுதியற்றவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள், நிறைவற்றது மார்க்சியம் என்ற கருத்தைப் பரவலாக ஏற்படுத்தியிருப்பதுடன் இக்குழுக்களை தேசியச் சூனியவாத அமைப்புகளாகவும் தத்துவ வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட அமைப்புகளாகவும் மாற்றியுள்ளது. இதனால் இக்குழுக்கள் மீளமுடியாத குறுங்குழுவாதத்திலும், அனுபவவாதத்திலும், சந்தர்ப்பவாதத்திலும் சிக்கிக்கொண்டுள்ளன.

7

அம்பேத்கர் மற்றும் பெரியாரின் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பும் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியும்

இந்திய வரலாற்றில் டாக்டர் அம்பேத்காரைப்போல பார்ப்பனியத்தின் வர்ண-சாதி ஒடுக்குமுறையை அம்பலப்படுத்தி எதிர்த்துப் போராடிய வேறு ஒருவரைக் காண்பது அரிது. இந்துமதத்திற்கும், பார்ப்பனியத்திற்கும், வர்ண-சாதிமுறைக்கும் பாதுகாவலாக விளங்கிய காந்தியையும், காங்கிரசையும் கூட அவரைப்போல் வேறு யாரும் அம்பலப்படுத்தி இருக்கமுடியாது.

அம்பேத்கர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். வர்ண-சாதிமுறை ஒழித்த, சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் கொண்ட சனநாயக சமுதாயம்தான் தனது இலட்சியம் என்று பிரகடனப்படுத்தியவர். வர்ண-சாதிமுறையே இந்துமதம் என்று அடையாளம் காட்டிய அவர், இந்தியாவில் நிலவிவரும் சாதியக் கொடுமைகளையும்,

தீண்டாமையையும் ஒழித்துக்கட்ட சாதி மத மாள இந்துமதத்தை-சாதியின் மறுவடிவமான பார்ப்பனியத்தை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்று தீர்க்கமாக முன்வைத்தார். அதற்காக இந்துமதத்தைக் கற்றுத் தருகிற வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், தர்மசாத்திரங்கள் முதலான இந்துமதச் சாத்திர நூல்களின் புனிதத்தன்மையையும் தெய்வீகத் தன்மையையும் நிராகரிக்க வேண்டும் என்றார். இந்துமத இலக்கியங்களை அம்பலப்படுத்தி நிறைய எழுதினார். அதே நேரத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக இட ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை முன்வைத்துப் போராடினார்.

இட ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையினால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் ஒரு சிறுபகுதியினர் மிகப் பெரும்பான்மையான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடமிருந்து தம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்ட மேலட்டுவர்க்குழுக் பிரிவினராக மாறியிருக்கிறார்கள். இக்கொள்கையால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் ஒட்டுமொத்த நிலைமையில் மாற்றம்-முன்னேற்றம் எதுவும் நிகழவில்லை. சாதியக்கொடுமைகள் இன்றளவும் மறையவில்லை.

அம்பேத்கார் வழியின் இத்தோல்விக்குக் காரணம் என்ன? இந்துப்பார்ப்பனிய ஒடுக்குமுறை இரண்டு முகங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முதலாவது வர்ண-சாதி ஒடுக்குமுறை; இரண்டாவது தேசிய ஒடுக்குமுறை. அம்பேத்கார் பார்ப்பனியத்தின் வர்ண-சாதி ஒடுக்குமுறை முகத்தை அடையாளம் கண்டு அம்பலப்படுத்தினார். ஆனால் அதன் தேசிய ஒடுக்குமுறை முகத்தை அடையாளம் காணத் தவறிவிட்டார் என்பதிலேயே அவருடைய தோல்விக்கான காரணம் அடங்கியிருக்கிறது.

பார்ப்பனியம் உழைக்கும் மக்களைத் தொடக்கத்திலிருந்தே சூத்திரர்கள், சண்டாளர்கள் என்று இழிவுபடுத்தி வர்ணங்களாகவும் சாதிகளாகவும் பிரித்து அடக்கி ஒடுக்கி வந்திருக்கிறது. அதன் சாதியப் பிரிவினை மக்கள் வர்க்கங்களாக இணைவதற்குத் தடையாக-இதனால் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருந்து

வந்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் அது உழைக்கும் மக்களின் மொழிகளைச் சூத்திரபாசை என்றும் நீசபாசை என்றும் இழிவுபடுத்தி அம்மொழிகளில் கலை, இலக்கியங்கள் வளராமல் தடுத்து வந்துள்ளதுடன் பார்ப்பனியமொழியான சமக்கிருதமொழியை அரசு மொழியாகவும், வழிபாட்டுமொழியாகவும், இலக்கிய மொழியாகவும் திணித்து வந்துள்ளது. இதனால் மக்கள்மொழியும் ஆதிக்கமொழியும் தொடர்ந்து வெவ்வேறாகி மக்கள் தேசிய இனரீதியில் ஒன்றுபட்டுவளர்வதற்குத் தடையாக இருந்துவந்துள்ளது. அது இன்று வரையிலும் நீடிக்கிறது. சமக்கிருதமயமாக்கப்பட்ட இந்திமொழியை ஆதிக்க மொழியாக்கி இருப்பதிலும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை மறுத்திருப்பதிலும் பார்ப்பனியத்தின் தேசிய ஒடுக்குமுறையின் தொடர்ச்சி உண்டு.

ஆனால் பார்ப்பனியத்தின் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு ஏதிராக நின்ற அம்பேத்கார், பார்ப்பனியத்தின் இந்தத் தேசிய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு ஆதரவாளராக இருந்தார். இந்தியாவின் ஒரே ஆட்சிமொழியாக இந்திமட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்று தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகளைப் போலவே அவரும் வலியுறுத்தினார். இந்தியா முழுவதும் ஒரே தேசம்-அது சாதிவேறுபாடற்றதாக சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் கொண்ட சனநாயக சமுதாயமாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

மொழிவழி மாநிலம் குறித்த விவாதத்தின்போது அவர் கூறினார்: “சனநாயகத்திற்கான பாதையை எளிமைப்படுத்துவது, கலாச்சார இன மோதல்களை அகற்றுவது ஆகிய இருகாரணங்களுக்காக நாம் மொழிவழி மாநில அமைப்புகளை விரும்புகிறோம்... மொழிவழி மாநிலத்தின் சாதகமான அம்சங்களைச் சொல்லும்போதே அதன் அபாயத்தையும் நான் சொல்ல வேண்டும். ஒரு மொழிவழி மாநிலம் அதன் சொந்த மொழியை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டிருக்குமானால் அது எளிமையாக ஒரு சுதந்திரமான தேசிய இனமாக வளர்ந்துவிடும். சுதந்திரமான தேசிய இனத்திற்கும், சுதந்திரமான அரசு

சுக்கும் இடைவெளி மிகக் குறுகியது. அவ் வாறு நிகழமானால் இந்தியா நவீன இந்தியா வாக மாறாது. மாறாக மத்தியகாலத் தைப்போல மோதலும் பகையும் கொண்ட பல அரசுகளின் இந்தியாவாகிவிடும். இந்த அபாயத்தைத் தவிர்ப்பது எப்படி? இதற்கு ஒரே வழி பிரதேச மொழிகள் மாநிலங்களின் ஆட்சிமொழிகளாகலாம் என்று அரசியல் சட்டம் அனுமதிக்கக் கூடாது. மாநிலங்களின் ஆட்சிமொழியாக இந்திமட்டுமே இருக்கலாம். இதை இந்தியர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை எனில் மொழிவழி மாநிலங்கள் என்பது எளிதில் ஆபத்துக்குள்ளாகிவிடும்.

“ஒருமொழி மக்களை இணைக்கும்; இரண்டு மொழிகள் நிச்சயமாகப் பிளவுபடுத் தும். இது ஒரு தவிர்க்கமுடியாத விதி கலாச் சாரம் மொழியால் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இந்தியர்கள் ஒரு பொதுக் கலாச்சாரத்தில் இணைந்து அதை வளர்க்க விரும்பினால் எல்லா இந்தியர்களும் இந்தியைத் தமது சொந்த மொழியாக ஏற்றுக்கொள்வது அவர் களது கடமையாகும். எந்த ஒரு இந்தியனும் இந்த ஆலோசனையை மொழிவழி மாநிலத் தின் ஒருபகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத் தால் அவன் இந்தியனாக இருப்பதற்கு உரிமையற்றவனாவான். அவன் நூறு விழுக் காடு மராத்தியனாகவோ, குசராத்திய னாகவோ, தமிழனாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் நில எல்லைகளின் அர்த்தத்திலன்றி உண்மையான அர்த்தத்தில் அவன் ஒரு இந்தியனாக இருக்க முடியாது.” (vol. I Page 145-b)

பல்வேறு தேசிய இனங்களின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டு அவற்றின் கலாச்சாரம் ஒழிக் கப்பட்டு இந்திமொழியால் உருவாகும் ஒரே கலாச்சாரத்தில் ஒரு நவீன இந்தியா உருவாக வேண்டும் என்று அம்பேத்கார் விரும்புகிறார். இது தான் தரகு-பார்ப்பனிய சக்திகளின் விருப்பம்கூட. வர்ண-சாதிமுறைக்கு ஆதரவாய் இருந்த காந்தியை எதிர்த்தபோது பனியா-பார்ப்பனக் (தரகுமுதலாளித்துவ-பார்ப்பனிய) கூட்டை அம்பலப்படுத்தி எதிர்த்த அம்பேத்கார் தேசிய ஒடுக்குமுறை மூலம் நவீன இந்தி

யாவை உருவாக்கும் கொள்கையில் அவர் களுடன் இணைந்து நிற்கிறார். இது தேசிய இனங்களின் சனநாயக உரிமைகளுக்கு எதிரானது மட்டுமல்ல, அவர் விரும்பிய சன நாயகச் சமுதாயத்திற்கே கூட எதிரானது.

ஒரு சனநாயக சமுதாயம் உருவாவது ஒரு தேசிய இனம் தேசிய அரசுரிமை பெறுவ துடன்-நவீனத் தேசமாக உருவாவதுடன் இணைந்துள்ளது. தேசிய ஒடுக்குமுறைக் கொள்கையுடன் இட ஒதுக்கீட்டுக் கொள் கையை இணைத்துவிடுவதால் ஒரு சன நாயகச் சமுதாயத்தை அமைத்துவிடமுடி யாது. அம்பேத்காரின் தோல்வி இந்த உண் மையைத்தான் உணர்த்த வேண்டும்.

அம்பேத்காருக்கு சற்று மாறுபட்ட அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது பெரியாரின் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு. அவர் பார்ப்பனியத் தின் வர்ண-சாதி-ஒடுக்குமுறையை எதிர்த் தார். அதற்குக் காரணம் பார்ப்பனியமும், இந்துமதமுமே என்பதை அம்பலப்படுத்தி னார். சாதியை ஒழிப்பதற்கு இந்துமதத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்றார். அதற்குப் புனிதத் தன்மையை-தெய்வீகத் தன்மையை வழங் கும் இந்துவேதங்கள், புராணங்கள், இதி காசங்களை அம்பலப்படுத்தி அவற்றின் அதிகாரத்தை நிராகரித்தார். இந்துக் கடவுள்கள், நிறுவனங்களை அம்பலத் தினார். கூடவே ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரின் முன்னேற்றத்திற்காக அம்பேத்காரைப் போலவே இட ஒதுக்கீட்டுக்குப் போராடி னார்.

ஆனால் பெரியாரின் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு இந்த அளவில்மட்டும், வர்ண, சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரானதாக மட்டும் நிற்க வில்லை. அவர் பார்ப்பனியத்தின் தேசிய ஒடுக்குமுறையையும் உணர்ந்திருந்தார். இதன் காரணமாக அவர் சமக்கிருத-இந்தி ஆதிக்கத்தையும், இந்தியத் தேசம் என்ற கருத்தையும் எதிர்த்தார். இந்தியத் தேசம் என்பது பார்ப்பனியத் தேசமே என்று அம்ப லப்படுத்திய அவர் அதன் ஒடுக்குமுறையிலி ருந்து விடுபட்ட தனிநாடு பெற வேண்டும் என்று முழங்கினார். இது பெரியாரை அம்பேத்காரிடமிருந்து வேறுபடுத்தும் சிறப் பம்சமாகும்.

பெரியார் பார்ப்பனிய ஒடுக்குமுறையின் இரண்டு முகங்களையும்—வர்ண-சாதிஒடுக்கு முறையையும், தேசிய ஒடுக்குமுறையையும்—உணர்ந்திருந்தார், அம்பலப்படுத்தினார், எதிர்த்தார். எனினும் அவர் தன்னை ஒரு சனநாயகப் புரட்சியாளராகவோ, தேசிய விடுதலைப் போராளியாகவோ அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒரு சமூகச் சீர்திருத்த வாதியாகவே அதற்கான அமைப்பு-இயக்க நடைமுறைகளைக் கொண்டவராகவே நிறுத்திக்கொண்டார் (இது ஒரு சமரசமே) என்பதில்தான் அவருடைய பலவீனம் அடங்கியிருக்கிறது.

பார்ப்பனியத்தின் வர்ண-சாதிமுறையை எதிர்த்த பெரியார் நடைமுறையில் இட ஒதுக்கீட்டுக்காகப் போராடுவது, இந்துமத இலக்கியங்கள், நிறுவனங்களை அம்பலப்படுத்துவது என்கிற அம்பேத்கார் முன்வைத்த அதே சீர்திருத்த வழிமுறைகளையே பின்பற்றினார். பார்ப்பனியத்தின் தேசிய ஒடுக்கு முறையை எதிர்ப்பதில் தனிநாடு கோரிக்கையை அவர் முன்வைத்தபோதிலும் அதை ஒருதெளிவான தேசியக் கோரிக்கையாக முன்வைப்பதில் (திராவிட நாடா, தமிழ்நாடா

என்பதில்) குழப்பமுடையவராகவே இருந்தார். மேலும் அந்தக் கோரிக்கையை அடைவதற்கான தொடர்ச்சியான அமைப்பு, இயக்க - நடைமுறை கொண்டவராகவும் இல்லை. இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கும் போராட்டம்கூட அது ஆட்சிமொழியினி ருந்து அகற்றப்படும் வரையிலான போராட்டமாக அவரால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படவில்லை.

பார்ப்பனியத்தின் வர்ண-சாதி ஒடுக்கு முறை, தேசிய ஒடுக்குமுறை ஆகிய இரண்டு கூறுகளில் வர்ண-சாதி ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்த அம்பேத்கார் தேசிய ஒடுக்குமுறையில் அதனுடன் இணைந்து கொண்டுவிட்டார். இரண்டு ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்த்த பெரியார் ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராளியாகவோ, சனநாயகப் புரட்சியாளராகவோ இல்லை. ஆனால், தரூ-பார்ப்பனியத்தை வீழ்த்தும் போராட்டத்தின் வெற்றிக்கு ஒருவர் பார்ப்பனியத்தின் இரண்டு ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான சனநாயகப் புரட்சியாளனாகவும் தேசிய விடுதலைப் போராளியாகவும் இருப்பது அவசியமாகும்.

8

தன்னுரிமை முழுக்கம் : சட்டவாதமும், சந்தர்ப்பவாதமும்

இன்று தேசியத் தன்னுரிமை-சுயநிர்ணய உரிமை-முழுக்கம் பலராலும் பரவலாக எழுப்பப்பட்டு வருகிறது. இது தேசிய இனங்களின் சனநாயக உரிமைபற்றிய விசயமாகும்; ஒரு பல்தேசிய அரசிவிரும்பு ஒடுக்கப்படும் ஒரு தேசிய இனம் பிரிந்து தனது சொந்தத் தேசிய அரசை அமைத்துக் கொள்வதற்கான உரிமைபற்றிய விசயமாகும்.

இந்த உரிமை இருவகைச் சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. முதலாவது ஒரு தேசிய இனம் அந்தப் பல்தேசிய அரசிவிரும்பு பிரிந்து தனியான தேசிய அரசு அமைத்துக் கொள்வது; இரண்டாவது, அந்த உரிமை மூடன் சமத்துவ அடிப்படையில் பிற தேசிய இனங்களுடன் ஒரு கூட்டரசில் நீடிப்பது.

ஒரு பல்தேசிய இன நாட்டில் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தில் பலம்வாய்ந்த, புரட்சிக் குத் தலைமை தாங்குகின்ற புரட்சி இயக்கம் இருக்கும்போது ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை-தன்னுரிமை-என்பது அந்நாட்டிற்கான புரட்சிகர சனநாயகத் திட்டத்தின் ஒருபகுதியாக இருக்கும். இத்திட்டம் சமத்துவ அடிப்படையிலான ஒரு கூட்டரசுக்கான திட்டம் ஆகும்.

இவ்வாறன்றி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தில் பலம்வாய்ந்த புரட்சி இயக்கமோ அல்லது ஒடுக்கும் தேசிய இனமோ கூட இல்லாதிருக்கும் நிலையில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் தன்னுரிமை என்பது தேசிய விடுதலைத் திட்டமாகவன்றி வேறாக இருக்க முடியாது.

இந்தியாவின் நிலைமை என்ன? இங்கு ஒடுக்கும் தேசிய இனமோ, அதில் பலம் வாய்ந்த புரட்சி இயக்கமோ இல்லை. இந்த நிலையில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை-தன்னுரிமை - என்பது தேசிய விடுதலைத் திட்டமன்றி வேறில்லை.

ஆனால் தன்னுரிமை முழுக்கத்தை முன் வைப்பவர்கள் தேசிய விடுதலைக்கு மாற்றாகவே இதை முன்வைக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் ஒரு புரட்சிகர சனநாயகக் கூட்டரசுத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் அது இல்லை. இந்திய நிலைமைகளில் அப்படி வைப்பதும் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதார வாதமேயன்றி மார்க்சியமோ, புரட்சியோ அல்ல. இ.பொ.க. (மா-லெ) இப்படிப்பட்ட ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாத அமைப்பாகவே இருக்கிறது.

இந்நிலையில் இந்திய நிலைமையில் தன்னுரிமை என்ற முழுக்கத்தைத் தனியாக ஒங்கி ஓலிப்பதன் பொருள் என்ன? அது,

9

தேசிய விடுதலைப் புரட்சியில் சாதி, மதப் பிரச்சினைகளும் வர்க்கப் போராட்டமும்

தேசிய விடுதலைப் புரட்சி என்பது ஒரு வர்க்கப் புரட்சி. அது இருநோக்கங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முதலாவது தேசிய அரசு அமைப்பது; இரண்டாவது சனநாயகப் புரட்சியை நிறைவு செய்வது. இது ஏகாதிபத்தியம், தாரு-பார்ப்பணிய ஏகாதிபத்தியம், நிலப்பிரபுத்துவம் ஆகியவற்றை வீழ்த்தும் ஒருமக்கள் புரட்சியின் மூலமே நிறைவு செய்யப்பட முடியும். இதற்குப் பிரதானமாக தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் அனைத்து உழைக்கும் மக்களையும் அணி திரட்டுவது அவசியமாகும்.

ஆனால் உழைக்கும் மக்கள் சாதி, மதப் பிரிவுகளுக்குக் குறிப்பாகச் சாதிய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உள்னாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் அவர்களைத்தேசிய விடுதலைப் புரட்சிக்கு அணி திரட்டுவது சரியா?

இன்றைய இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும் ஒரு திருத்தம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆளும் வர்க்கங்களைக் கோருவதன்றி வேறல்ல. இது வெறும் சட்டவாதமே! பா.ம.கட்சி போன்றவை இதை வெளிப்படையாகவே ஒப்புக்கொள்கின்றன. மற்றவர்கள் அவ்வப்போது தாம் இந்திய ஒருமைப்பாட்டை எதிர்ப்பவர்கள் அல்ல என்றும், பிரிவினையை ஆதரிப்பவர்கள் அல்ல என்றும் கூறி ஒப்புக்கொள்கின்றனர். எனினும், சிலர் தன்னுரிமை என்றும் சட்டவாத முழுக்கத்தைத் தேசிய விடுதலையுடனும், புரட்சியின் கட்டத்துடனும் இணைத்துக் காட்ட விரும்புகிறார்கள்.

எவ்வாறாயினும் இவை எல்லாம் முற்றிலும் சந்தர்ப்பவாதமாகும். இந்திய அரசு மற்றும் ஆளும் வர்க்கங்கள் பற்றி பொய்மையான மதிப்பீடுகளைப் பரப்புவதும் மக்களைத் தவறாக வழிநடத்துவதும் ஆகும்.

இது சாதிஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்திற்கும் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்திற்கும் இடையிலான உறவு பற்றிய கேள்வியாகும்.

தேசிய விடுதலை என்பது மற்றெல்லோரையும்விட முக்கியமாக உழைக்கும் மக்களின் கோரிக்கை-தேசியக்கோரிக்கைகள் அனைத்தும் பிரதானமாக உழைக்கும் மக்களின் கோரிக்கைகளே. எனவே இக்கோரிக்கைகள் உழைக்கும் மக்களை அவர்களுடைய சாதி வேறுபாடுகளுக்கும் மேலாக ஒன்றுபடுத்தக் கூடியவையாகும். இது சாதியாதிக்கத்துக்கு எதிரான அவர்களுடைய ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்தக்கூடியதும், சாதியாதிக்கச் சக்திகளை பலவீனப்படுத்தக் கூடியதும் ஆகும்.

உதாரணமாக ஆங்கிலம், இந்தி போன்ற அன்னிய மொழி ஆதிக்கங்களால் வேறு

எவரையும்விட அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்ற வர்கள் ஏழ்மையில் உழலும் உழைக்கும் மக்களே. அரசு மொழியாகவும், அலுவலக மொழியாகவும், கல்வி மொழியாகவும் அன்னிய மொழிகள் விளங்குவதால் தாய் மொழி மட்டுமே அறிந்த உழைக்கும்மக்கள் இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்கள், அவமானப்படுத்தப்படுகிறார்கள், தாழ்வுமனப்பான்மைக்கும் அடிமைத்தனத்திற்கும் உள்ளாகப்படுகிறார்கள். சமுதாயத்தில் இரண்டாம் தர குடிமக்களாக நடத்தப்படுகிறார்கள். மற்ற வர்க்கங்களைப்போல ஆதிக்க மொழிகளைக் கற்று ஆதிக்க வர்க்கங்களின் நிறுவனங்களில் அங்கம் பெறும் வாய்ப்பு எதுவும் இவர்களுக்கு இல்லை என்பதால் தாய்மொழியின் ஆட்சியுரிமை (இது தேசிய அரசு அமைத்தாலன்றி சாத்தியமில்லை) மற்ற எவரையும்விட உழைக்கும் மக்களுக்கே முதல் தேவையாகும். இது உழைக்கும் மக்களுக்கிடையிலான சாதி, மத வேறுபாட்டை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளி தேசிய அளவிலான ஒற்றுமையை முதன்மை நிலைக்குக் கொண்டுவருவதுடன் தரகுப்-பார்ப்பனிய சக்திகளையும் அவற்றால் பயன்பெறும் அவற்றின் ஆதரவு, சார்பு சக்திகளையும் இதற்கு எதிர்நிலைக்கு கொண்டுவந்துவிடுகிறது.

மத ஒடுக்குமுறை என்பது சிறுபான்மை மதப் பிரிவினரின் மீதான இந்துமதவாதிகளின் ஒடுக்குமுறையே. இது இந்துமதவாதிகளின் இந்தியத் தேசிய-தரகு-பார்ப்பனிய ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறையேயன்றி வேறல்ல. எனவே சிறுபான்மை மதத்தினரின் மத உரிமை, வழிபாட்டுரிமைப் பிரச்சினை தரகு-பார்ப்பனிய இந்திய ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களுடன் இணைக்கப்படும்போது மட்டுமே தீர்க்கப்பட முடியும். இந்தியத் தரகு-பார்ப்பனிய

ஏகாதிபத்தியம் இருக்கும்வரை சிறுபான்மை மதத்தினரின் உரிமைக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. அதன் அழிவு தேசிய விடுதலைப் புரட்சியுடன் இணைத்திருப்பதால் சிறுபான்மை மதப்பிரிவினரின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவதும், அதாவது அவர்கள் மத ஒடுக்குமுறையில் இருந்து விடுபடுவதும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றியைச் சார்ந்தே இருக்கிறது. ஆனால் சிறுபான்மை மதத்திலிருக்கும் தரகுசக்திகள் இந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்காக இந்துத்தரகு சக்திகளுடன் சமரசம் செய்யவே முயலும். எனவே, மத அடிப்படையிலான முரண்பாடுகளில்கூட தேசியக் கோரிக்கைகள் மதவேறுபாடற்ற முறையில் உழைக்கும் மக்களை தேசிய விடுதலை முகாமிலும், மத வேறுபாடற்ற முறையில் இந்திய ஒருமைப்பாட்டை விரும்பும் தரகுசக்திகளை எதிர்முகாமிலும் அணிதிரளச் செய்துவிடுகிறது.

இவ்வாறு தேசிய விடுதலை மற்றும் அதனோடு இணைந்த அனைத்து தேசியக் கோரிக்கைகளும் சாதி, மத வேறுபாடற்ற முறையில் மக்களையும், எதிரிகளையும் வர்க்க ரீதியில் இருமுகாங்களாக்கி வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் இணைப்புக் கண்ணியாக விளங்குகின்றன என்பது தெளிவாகும்.

இதற்கு மாறாக சாதி, மத ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களை முதன்மைப்படுத்துவது அல்லது தேசிய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களுக்கு சமப்படுத்துவது, அக்கம்பக்கமாக வைப்பது என்ற கொள்கை உழைக்கும்மக்களைச் சாதி, மத ரீதியில் பிளவுபடுத்துகின்ற, இதனால் இவர்களின் வர்க்க ஒற்றுமைக்கும் தேசிய ஒற்றுமைக்கும் தீங்கு விளைவித்து எதிரி வர்க்க முகாளுக்கு உதவுகின்ற கொள்கையாகவே அமையும். ○

தோழர் கன்சோலா விடுதலைக்கான அனைத்துலக இயக்கத்திற்கு ஆதரவு

பெரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் தோழர் கன்சோலா 1992, செப்டம்பர் 12ம் நாள் அந்நாட்டின் சர்வாதிகாரி பூஜிமோரி கும்பலால் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் அதிரடிப்படையின் உதவியுடன் கைது செய்யப்பட்டார்.

பெரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கடந்த பனிரெண்டு ஆண்டுகளாக அக்கட்சியின் தலைவர் தோழர் கன்சோலாவின் தலைமையில் பெருநாட்டில் மாபெரும் புரட்சி இயக்கத்தைக் கட்டமைத்து வெற்றிகரமான மக்கள் யுத்தத்தை வழிநடத்தி வருகிறது. தோழர் கன்சோலாவும் பெரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அந்நாட்டின் பல இலட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் அறிவுத்துறையினரின் மகத்தான அன்பைப் பெற்றவர்கள்; அவர்களுடைய மதிப்புக்குரிய தலைவர்கள்.

ஆனால் பூஜிமோரி கும்பலும், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் தோழர் கன்சோலாவையும், பெரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் பயங்கரவாதிகள் என்றும், போதை மருந்து கடத்தல் காரர்கள் என்றும், சமூக விரோதிகள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றன. பி.பி.சி.யின் சமீபத்திய ஆய்வொன்று இவர்களுடைய பிரச்சாரம் அப்பட்டமான பொய் என்பதையும், பூஜிமோரி கும்பல்தான் உண்மையில் போதை மருந்து கடத்தலில் ஈடுபட்டுள்ளது என்பதையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளது.

மேலும் மாபெரும் மக்கள் செல்வாக்கு பெற்ற, தொழிலாளர்களையும், விவசாயிகளையும் இலட்சக்கணக்கில் அணிதிரட்டி ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் உள்நாட்டு பிற்போக்கு அடிவருடிகளுக்கும் எதிராக சக்தி வாய்ந்த மக்கள் யுத்தத்தை நடத்தி வரும் பெரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும், அதன் தலைவர் தோழர் கன்சோலாவையும் போதை மருந்து கடத்தல்காரர்கள் என்றும், பயங்கரவாதிகள் என்றும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் அதன் கைக்கூலிகளும் கூறுவது என்னி நகையாடத் தக்கதேயாகும்.

பெரு புரட்சி இயக்கத்தால் மிரண்டு போயிருக்கும் பூஜிமோரி கும்பலும், ஏகாதிபத்தியவாதிகளும் தோழர் கன்சோலாவை எவ்வாறேனும் கொன்றொழித்துவிடும் முயற்சியில் தொடக்கத்திலிருந்தே ஈடுபட்டுள்ளதன் ஒரு பகுதியாகவே இத்தகைய பொய்ப் பிரச்சாரங்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு பரப்பி வருகின்றனர்.

பெருநாட்டின் அரசியல் சட்டம் மரண தண்டனையை அனுமதிக்கவில்லை. இருந்தும் தனது சொந்த அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமாகவே தோழர் கன்சோலாவுக்கு மரண தண்டனை விதிப்பது பற்றி பூஜிமோரி கும்பல் வலியுறுத்தி வருகிறது. 27000 பேரைக் கொன்ற கொலைகாரர் என தோழர் கன்சோலா மீது குற்றம் சுமத்தியிருக்கும் பூஜிமோரி கும்பல் சட்டப்பூர்வமாக

முடியாதெனின் சட்டப்பூர்வமற்ற வழிகளி லாவது அவரைக் கொன்றொழிக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

பூஜி மோரி கும்பல் ஏற்கனவே பல அரசியல் கைதிகளை சட்டப்பூர்வமற்ற முறையில் கொன்றொழித்துவிட்டு அவர்கள் தப்பிச் செல்ல முயன்றபோது இறந்தார்கள் என்றும், தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள் என்றும், இயற்கை மரணம் எய்தினார்கள் என்றும் பொய் கூறி தப்பித்துக் கொண் டுள்ளது.

அதேபோல் தோழர் கன்சோலாவை சட்டப்பூர்வமான முறையில் கொலை செய்ய முடியாவிட்டால் சட்டப்பூர்வமற்ற முறையில் கொன்றொழித்துவிட பூஜிமோரி கும்பல் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர் மீது பல பொய்யான குற்றச்சாட்டு களைச் சுமத்தியிருக்கும் பூஜிமோரி கும்பல் அவரைத் தனியான இராணுவ சிறையில் அடைத்து வைத்து இராணுவ நீதி விசாரணைக்கு உட்படுத்தியுள்ளது. ஒரு கொடிய காட்டு விலங்கை அடைத்து வைத்திருப்பதுபோல அவருடன் யாரும் தொடர்பு கொள்ள முடியாதபடி தனியான சிறையில் அடைத்து வைத்துள்ளது. அவரை அவசூடைய வழக்குரைஞர்களோ, மக்கள் உரிமை அமைப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களோ கூட சந்திக்க தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியல் கைதிகளின் உரிமைகள் பற்றியும், மனித உரிமைகள் பற்றியும் வாய்கிழியக் கத்தும் மேற்கத்திய நாடுகள் இதுபற்றி வாய் திறக்கவே மறுத்து வருகின்றன.

இந்நிலையில் தோழர் கன்சோலாவின் உயிரைப் பாதுகாக்கவும், அவரை விடுதலை செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கவும் உலகம் முழுவதும் உள்ள புரட்சிகர - சனநாயக சக்திகள் உலகளாவிய இயக்கங்களை மேற் கொண்டுள்ளன. ஏகாதிபத்திய வாதிகளும், பூஜிமோரி கும்பலும் அவரை சட்டவிரோத மாக கொலை செய்யத் திட்டமிட்டுள்ளதை தொடர்ந்து அம்பலப்படுத்தியும், அவரை கொலைகாரர், பயங்கரவாதி, போதை

மருந்து கடத்தல்காரர் என்று சித்தரிப்பதை எதிர்த்தும், அவரை உடனே விடுதலை செய்யக் கோரியும் உலகம் முழுவதும் இயக்கங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தோழர் கன்சோலாவின் உயிரைப் பாதுகாப்ப தற்கும், அவரை விடுதலை செய்வதற்குமான உலகளாவிய இயக்கங்களை ஒருங்கிணைத்து நடத்துவதற்காக “அனைத்துலக அவசர நிலைக் குழு” ஒன்று அமைக்கப்பட்டு இலண்டனைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகிறது. இக்குழுவின் இடை விடாத பணியின் காரணமாக ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் சதித் திட்டங்கள் தொடர்ந்து அம்பலப்படுத்தப்பட்டு தோழர் கன்சோலா வின் உயிர் இதுவரை பாதுகாக்கப் பட்டுள்ளது.

தோழர் கன்சோலா உயிரைப் பாதுகாப்ப தற்கும், அவரை விடுதலை செய்வதற்குமான அனைத்துலக இயக்கத்தில் தமிழ் மக்களின் சார்பாக நமது அமைப்பு தொடர்ந்து பங்கு கொண்டு வருகிறது. இதுவரை நமது கட்சியின் சார்பாக இரண்டு முறைகளில் இருபத்தைந்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டுள்ளன. புரட்சிகர இளைஞர் முன்னணி, பிற புரட்சிகர-சனநாயக அமைப்புகளை இணைத்துக் கொண்டு சென்னையில் அமெரிக்கத் தூதரகம் முன்பாக ஆர்ப்பாட்டம் ஒன்றை கட்டமைத்து நடத்தியுள்ளது. தமிழகமெங்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான துண்டுப் பிரசுரங்களையும், சுவரொட்டிகளையும் வெளியிட்டுள்ளது. புரட்சிகர விவசாயிகள் மற்றும் விவசாயத் தொழிலாளர் முன்னணி நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகளை அணிதிரட்டி கிராமப்புறங் களில் சைக்கிள் பிரச்சாரப் பேரணியை திட்ட மிட்டு நடத்தியுள்ளது. மக்கள் உரிமைக் கழகம் பிற மக்கள் உரிமை அமைப்புகளுடன் இணைந்து கண்டன அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. மேலும் தமிழகமெங்கும் பரவலாக கையெழுத்து இயக்கம் நடத்தப் பட்டு “அனைத்துலக அவசர நிலைக் குழு” விற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆர்ப் பாட்டத்திற்கான பிரச்சாரப் பணியின் சைக்கிள் பேரணியின்போதும்

தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். இறுதியாக “அனைத்துலக அவசர நிலைக்குழு”வின் வேண்டுகோளை ஏற்று நமது கட்சி, மக்களிடமிருந்து பதினைந்தாயிரம் ரூபாய் நன்கொடை திரட்டி அக்குழுவிற்கு அனுப்பி வைத்திருப்பதுடன் தோழர் கன்சோலாவுக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் விசயத்தில் உடனடியாகத் தலையிடக் கோரி தமிழகத்திலிருந்து ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட அஞ்சலட்டைகளை அனைத்துலக மனித உரிமை அமைப்புக்கு (Amnesty International) அனுப்பிவைத்திருக்கிறது.

நாம் தமிழக விடுதலைக்காகப் போராடுகிறோம். அதே நேரத்தில் உலக ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கும், அனைத்து பிற்போக்கு வாதிகளுக்கும் எதிராக அனைத்துலக அளவில் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகள், மக்களுடன் நமது அயக்கியத்தையும், அனைத்துலக புரட்சிகர சக்திகளுடன் நமது ஒருமைப் பாட்டையும் உறுதி செய்கிறோம். தமிழக விடுதலைப்போர் உலக மக்களின் புரட்சி எழுச்சிகளிலிருந்து பிரிந்த ஒன்றல்ல; அதன் ஒரு பகுதியே என்பதை நாம் உணர்ந்து கொண்டுள்ளோம்! ○

‘இந்தியாவில் தேசியப் பிரச்சினையும் சனநாயகப் புரட்சியும்’ கட்டுரைக்கான

ஆதார நூல்கள், இதழ்கள்

1. Indian Tribes through the Ages — R. C. Varma
2. The Gazetteer of India Vol. I (1973)
3. Caste System in India-Myth and Reality — R. Sangeetha Rao
4. Discovery of India — Nehru
5. National Question in India CPI Documents 1942-47 — Odyssey
6. Documents of the History of the Communist party of India Vol. VII, VIII
7. Economic and Political Weekly June, 9, 1990
8. மலர்க் மாநில சுயாட்சி — கே. எஸ். ஆனந்தம்
9. History of Medieval India — V. D. Mahajan
10. A social and Economic Atlas of India —Oxford 1987
11. வரலாறும் வக்கிரங்களும் —ரொமிலா தாப்பர்
12. A History of India — Romila Thapar
13. Ancient Indian Social History — Romila Thapar
14. பழங்கால இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள் நிலையங்கள்-சில தோற்றங்கள் — ஆர். எஸ். சர்மா
15. Economic and Political Weekly March, 4, 1989
16. கண்ணோட்டம், அக். 1992
17. பழங்கால இந்தியா அதன் நாகரிகமும் பண்பாடும் பற்றிய வரலாறு — டி. டி. கோசாம்பி
18. இந்தியாவில் சாதிகள் — அம்பேத்கார்
19. சாதி பிழிப்பு — அம்பேத்கார்
20. Nationality Question of India — Seminar papers, APRSU, July 1982
21. பெரி... ரா. சிந்தனைகள் (தொகுப்பு 1, 2, 3)

தோழர் கன்சோலா விடுதலைக்கான அனைத்துலக
இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகத்தமிழகத்தில் இயக்கம்
— குன்றுகளிலும் சுவரெழுத்து —

ஆசிரியர்: கார்முகில், பொதுச்செயலர்
தமிழ்நாடு மார்க்சிய-லெனினியக் கட்சி

படிப்பகம்